

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2006. október 4.*

A T-300/03. sz. ügyben,

a **Moser Baer India Ltd** (székhelye: Újdelhi [India], képviselik: A. P. Bentley, QC, K. Adamantopoulos ügyvéd, valamint R. MacLean és J. Branton solicitors)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselet: S. Marquardt, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. M. Berrisch ügyvéd)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselet: T. Scharf és K. Talabér-Ricz, meghatalmazotti minőségben),

* Az eljárás nyelve: angol.

valamint

a **Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA)**,
korábban Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA) (székhelye: Köln
[Németország], képviselik: D. Ehle és V. Schiller ügyvédek)

beavatkozók,

az Indiából származó írható CD lemezek [helyesen: CD-k] behozatalára vonatkozó
végleges kiegyenlítő vám kivetéséről szóló, 2003. június 2-i 960/2003/EK tanácsi
rendelet (HL L 138., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 46. kötet, 250. o.)
megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, P. Lindh és V. Vadapalas bírák,
hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. május 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Szabályozási háttér

- ¹ Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló, 1997. október 6-i 2026/97/EK tanácsi rendelet (HL L 288., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 78. o.; a továbbiakban: alaprendelet) 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A kiegyenlíthető támogatás összegének kiszámítása

A kiegyenlíthető támogatás összegét e rendelet alkalmazásában a támogatásban részesülő félre átruházott, a támogatás alkalmazásával kapcsolatosan lefolytatásra kerülő vizsgálati folyamat során a vizsgált időszak vonatkozásában feltárt gazdasági előny mértékének megfelelően kell kiszámítani. A szokásos esetben ez a vizsgált időszak a támogatásban részesülő kedvezményezett legutolsó pénzügyi évét jelenti, de bármilyen, a vizsgálat megkezdését megelőző legalább hat hónapos időszak is lehet, amelyről megbízható pénzügyi és egyéb természetű adatok állnak rendelkezésre.”

- 2 Az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben a támogatás tárgyi eszközök beszerzéséhez vagy jövőbeli beszerzéséhez kapcsolható, a kiegyenlíthető támogatás összegét az érintett gazdasági ágazatban a szóban forgó eszközök esetében szokásosan alkalmazott értékcsökkenési módszert tükröző értékcsökkenési időszakra kivetítve számítják ki. [...]”

- 3 Az alaprendelet 8. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Kármegállapítás

[...]

(2) A kár megállapítását valós bizonyítéokra kell alapozni, és a kár megállapítása céljából elvégzendő vizsgálatnak ki kell terjednie:

- a) a támogatott import mennyiségére és a támogatott importnak a Közösség piacain forgalmazott hasonló termékek áaira gyakorolt hatásaira;

b) az ilyen importnak a Közösség gazdasági ágazatára gyakorolt hatásaira.

(3) A támogatott import mennyisége vonatkozásában meg kell vizsgálni, hogy akár abszolút értelemben, akár a Közösségen belüli termelés vagy fogyasztás vonatkozásában bekövetkezett-e jelentős mértékű növekedés a támogatott import mennyiségében. A támogatott importnak az árakra gyakorolt hatásának vonatkozásában meg kell vizsgálni, hogy a támogatott import a Közösség érintett gazdasági ágazata hasonló termékének az áraihoz képest előidézett-e jelentős mértékű árcsökkenést, illetve hogy az ilyen import nem csökkenti-e más módon jelentős mértékben az árakat, vagy nem akadályozza-e jelentős mértékben olyan áremelés bevezetését, amelynek végrehajtása egyébként megtörténhetett volna. Ezek közül a tényezők közül egy vagy több megléte nem szükségszerűen ad döntő iránymutatást.

[...]

(5) A támogatott importnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatását célzó vizsgálatnak ki kell terjednie az összes olyan vonatkozó közgazdasági tényező és mutatószám kiértékelésére, amelyek az adott gazdasági ágazat állapotát és fejlődési irányait jelzik, beleértve annak a ténynek a megállapítását, hogy az érintett ágazat még mindig egy múltbeli támogatás vagy dömpingáron értékesített termék hatásaiból való kilábalás szakaszában van-e; a kiegyenlíthető támogatások összege nagyságrendjének megállapítását; az értékesítési forgalom, a nyereségesség, a termelékenység, a piaci részesedés, a befektetések megtérülése és a kapacitáskihasználtság terén bekövetkezett tényleges vagy potenciális hanyatlás mértékének megállapítását; a Közösség árait befolyásoló tényezők megállapítását; a pénzforgalmi mutatókra, készletekre, foglalkoztatottságra, munkabérekre, növekedésre, tőkeszerző vagy befektetési képességre gyakorolt tényleges és potenciális negatív hatások megállapítását; valamint a mezőgazdaság esetében annak megállapítását, hogy nem növekedtek-e a kormányzat támogató programjaira nehezedő terhek. Ez a felsorolás nem tekintendő teljesnek, és nem szükségszerű, hogy ezek közül a tényezők közül akár egy, akár több ezekkel a kérdésekkel kapcsolatosan megadja a döntéshez szükséges választ.

(6) A (2) bekezdés rendelkezéseivel kapcsolatosan bemutatott lényeges bizonyítékok előterjesztésével bizonyítani kell, hogy a támogatott import e rendelet rendelkezései értelmében kárt okoz. Ennek különösen annak a bizonyítására kell kiterjednie, hogy a (3) bekezdés rendelkezései szerint meghatározott mennyiségi és/vagy árszintek az (5) bekezdés rendelkezései szerinti módon hatással vannak a Közösség érintett gazdasági ágazatának működésére, és hogy ez a hatás olyan mértékű, amely lehetővé teszi annak a lényeges mértéket megtestesítő minősítését.

(7) A Közösség érintett gazdasági ágazata számára sérelmet előidéző támogatott importon kívül egyidejűleg más ismert tényezőket is figyelembe kell venni annak biztosítása érdekében, hogy az egyéb ilyen tényezők által előidézett sérelmek hatásai ne legyenek a (6) bekezdés rendelkezési értelmében a kérdéses támogatott import által előidézett hatásoknak tulajdoníthatók. E vonatkozásban figyelembe vehető tényező a nem támogatott import mennyisége és piaci ára, a keresletcsökkenés vagy a fogyasztási minták megváltozása, a korlátozó kereskedelmi gyakorlatok alkalmazása és versengés a kérdéses harmadik ország és a Közösség termelői között, a technológiai fejlődés, az exportteljesítmények, valamint a Közösség érintett gazdasági ágazatának termelékenységé.”

4 Az alaprendelet 11. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„[...] A [...] vizsgálatnak mind a támogatásokra, mind az okozott kárra ki kell terjednie, és ezek vizsgálatát párhuzamosan kell végezni. Annak biztosítása érdekében, hogy a vizsgálat lefolytatása reprezentatív értékű eredmény feltárásával záruljon, a vizsgálati időszakot olyan módon kell kijelölni, hogy az lefedje a támogatások nyújtásával kapcsolatosan lefolytatott, az 5. cikk rendelkezései szerinti vizsgálatok szokásos időtartamát. A vizsgálat lefolytatásának időszakát követő időszakokra vonatkozó információkat szokás szerint nem kell figyelembe venni.”

5 A Bizottság a 98/C 394/04 közleményében (HL 1998. C 394., 6. o.) közzétette a támogatás összegének a szubvencióellenes vizsgálatok keretében történő kiszámításáról szóló iránymutatást (a továbbiakban: az iránymutatás).

6 Az iránymutatás A szakasza a következőképpen rendelkezik:

„Az [alaprendelet] 5., 6. és 7. cikke a támogatások összegének kiszámítására vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz. A jelen közlemény célja [...] e rendelkezések alkalmazásának magyarázata, avégett, hogy pontosítsa azt a módszert, amelyet a Bizottság a szubvencióellenes vizsgálatok keretében alkalmaz a támogatások összegének kiszámítására, amennyiben különleges körülmények nem igazolják az e módszertől való eltérést. A cél a számítási módszerek átláthatóságának növelése, és az, hogy a gazdasági szereplők és a harmadik államok hatóságai számára nagyobb biztonságot biztosítsanak. A jelen közlemény semmilyen formában nem kötelezi a közösségi intézményeket, csupán iránymutatást nyújt az [alaprendelettel] összhangban folytatott szubvencióellenes vizsgálatok esetére.”

7 Az iránymutatás F szakasza a) pontjának ii) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tárgyi eszközök beszerzéséhez kapcsolható egyszeri támogatásokat illetően a támogatás teljes összegét ezen eszközök átlagos élettartamára vetítik ki [a(z) (EK) alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése]. Következésképpen a támogatás összegét [...] az érintett gazdasági ágazatban a szóban forgó eszközök esetében szokásos értékcsökkenési időszaknak megfelelő időszakra vetítik ki. E célra általában a lineáris értékcsökkenési módszert alkalmazzák.”

A jogvita előzményei

8 A felperes társaság – amelynek székhelye Indiában található – különböző típusú memóriahordozókat gyárt, többek között írható CD-eket (a továbbiakban: CD-R).

- 9 2002. május 17-én a Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA) által benyújtott panasz alapján a Bizottság szubvencióellenes vizsgálatot indított az Indiából származó CD-R-ek behozatalának tárgyában (HL C 116., 4. o.).
- 10 2003. március 4-i levelében a Bizottság ismertette a felperessel a lényeges tényállási elemeket és azokat a megfontolásokat, amelyek alapján végleges kiegyenlítő vám kiszabását ajánlja. A Bizottság által megállapított támogatás a felperes által behozott áruknak biztosított vámmentességéből állt. A támogatás összegének kiszámításakor a támogatást az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján három évre vetítették ki. A jelentés 10%-os kiegyenlítő vám kiszabását helyezi kilátásba.
- 11 A felperes két, 2003. március 19-én kelt levelében válaszolt az említett jelentésre, vitatva egyrészt a támogatás összegének kiszámításánál alkalmazott módszert, másrészt a kár fennállását és okait.
- 12 A Bizottság két, 2003. április 9-én kelt levelében egyrészt elvetette a felperesnek a kár fennállására és az okozati kapcsolatra vonatkozó érvelését, másrészt kiegészítő jelentést küldött a felperesnek, amely a támogatás összegének újbóli kiszámítását tartalmazza, amelyben a támogatást 4,2 éves időszakra vetíti ki. A kiegészítő jelentés 7,3%-os kiegyenlítő vám kiszabását helyezi kilátásba.
- 13 2003. április 14-i levelében a felperes vitatta a támogatás összegének újbóli kiszámítását. A Bizottság 2003. május 5-i levelében kiegészítő magyarázatot küldött a felperesnek e számításokkal kapcsolatban. A felperes 2003. május 9-én kiegészítő észrevételekkel válaszolt e levélre.

- 14 A Bizottság 2003. május 20-i javaslata alapján a Tanács elfogadta az Indiából származó írható CD lemezek [helyesen: CD-k] behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről szóló, 2003. június 2-i 960/2003/EK rendeletet (HL L 138., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 46. kötet, 250. o.; a továbbiakban: a megtámadott rendelet). E rendelet 7,3%-os végleges kiegyenlítő vámot vetett ki az Indiából származó CD-R-ek behozatalára.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 15 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. augusztus 29-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 16 Az Elsőfokú Bíróság negyedik tanácsának elnöke 2004. január 23-i végzésével megengedte, hogy a Bizottság a Tanács kérelmének támogatása végett beavatkozóként részt vegyen az eljárásban. A Bizottság nem nyújtott be írásbeli indítványt.
- 17 Az Elsőfokú Bíróság negyedik tanácsának elnöke 2005. április 18-i végzésével megengedte a Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA) – jelenleg a Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA) – számára, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozzék az eljárásba. A CECMA az előírt határidőn belül benyújtotta beavatkozási beadványát. A felperes előterjesztette erre vonatkozó észrevételeit.
- 18 A felperes 2004. április 13-i és június 30-i levelében kérte, hogy a keresetlevelé, az ellenkérelem, a válasz és a viszonzó válasz egyes bizalmas elemei ne szerepeljenek a CECMA-val közlendő iratokban. A felperes elkészítette ezen eljárási iratoknak a bizalmas elemeket nem tartalmazó változatát. A Tanács 2004. április 5-i levelében

kérte, hogy az ellenkérelem bizonyos bizalmas elemei ne szerepeljenek a CECMA-val közlendő iratokban. A Tanács elkészítette az ellenkérelemnek a bizalmas elemeket nem tartalmazó változatát, amely megfelelt mind a saját bizalmas kezelés iránti kérelmének, mind a felperes által benyújtott kérelemnek. Az említett eljárási iratoknak csupán a nem bizalmas változatát közölték a CECMA-val. A CECMA nem emelt kifogást e tekintetben.

- 19 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és a pervezető intézkedések keretében bizonyos kérdéseket tett fel írásban a feleknek, amelyekre azok az előírt határidőn belül válaszoltak.
- 20 A felek és a Bizottság szóbeli előadásainak, valamint az Elsőfokú Bíróság által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszainak a meghallgatására a 2006. május 10-i nyilvános tárgyaláson került sor. A CECMA tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy nem vesz részt a tárgyaláson.
- 21 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a megtámadott rendeletet, a felperesre vonatkozó részében;
  - kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére;
  - mindenképpen kötelezze a CECMA-t saját költségei viselésére.

22 A Tanács, amelyet a Bizottság támogat, azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;

- másodlagosan: semmisítse meg a megtámadott rendelet 1. cikkének (2) bekezdését, amennyiben az magasabb végleges kiegyenlítő vámot vet ki, mint amelyet a támogatás összegének hatéves értékcsökkenési időszakra történő kivetítése esetén vetnének ki;

- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

23 A CECMA azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;

- kötelezze a felperest a beavatkozó költségeinek viselésére.

A jogkérdésről

24 A felperes öt jogalapra alapítja a kifogásait, amelyek egyrészt a behozott eszközök szokásos értékcsökkenési idejének a támogatás összegének kiszámítása keretében való meghatározását, másrészt a kár és az okozati összefüggés értékelését érintik.

- 25 A szokásos értékcsökkenési időszak meghatározását illetően a felperes nyilvánvaló mérlegelési hibára és az alaprendelet 5. cikkének, a 7. cikk (3) bekezdésének és a 11. cikk (1) bekezdésének a megsértésére hivatkozik (első jogalap), valamint a védelemhez való jog megsértésére és az indokolási kötelezettség megszegésére (második jogalap).
- 26 A kár és az okozati összefüggés értékelését illetően a felperes nyilvánvaló mérlegelési hibára és az alaprendelet 8. cikke (2), (6) és (7) bekezdésének a megsértésére hivatkozik, a kár és az okozati összefüggés meghatározását érintő tényezők vizsgálatával (harmadik jogalap), a Tajvanból származó behozatal hatásainak vizsgálatával (negyedik jogalap), és a CD-R-re vonatkozó szabadalmak jogosultja által tanúsított versenyellenes magatartás hatásait érintő vizsgálattal kapcsolatban (ötödik jogalap).

Az első jogalapról: az alaprendelet 5. cikkének, 7. cikke (3) bekezdésének és a 11. cikke (1) bekezdésének megsértése, valamint az eszközök szokásos értékcsökkenési idejének értékelésével kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hiba

Előzetes észrevételek

- 27 A felperes az első jogalapban arra hivatkozik, hogy a behozott eszközök szokásos értékcsökkenési idejének a megtámadott rendeletben lévő meghatározásában jogban való tévedés és nyilvánvaló mérlegelési hiba történt.
- 28 Emlékeztetni kell arra, hogy a kereskedelempolitikai védintézkedések terén a közösségi bíróságnak arra kell korlátoznia az intézmények értékelése tekintetében végzett felülvizsgálatát, hogy betartották-e az eljárási szabályokat, a vitatott módszerválasztást megalapozó tények megfelelnek-e a valóságnak, valamint nem

történt-e nyilvánvaló hiba e tények értékelésében, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés (lásd az Elsőfokú Bíróság T-35/01. sz., Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3663. o.] 48. és 49. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 29 Ugyanez a helyzet az értékcsökkenés idejének az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdésének értelmében történő, a jelen esetben szóban forgó értékelése esetén. E rendelkezés szerint a tárgyi eszközök beszerzéséhez kapcsolható támogatás összegét „az érintett gazdasági ágazatban a szóban forgó eszközök esetében szokásosan alkalmazott értékcsökkenési módszert tükröző értékcsökkenési időszakra kivetítve számítják ki”. E rendelkezés megfogalmazásából és szerkezetéből – amely többek között az érintett ágazatban szokásos gyakorlat értékelését követeli meg – következik, hogy a szóban forgó időszak meghatározása azon széles mérlegelési jogkör keretébe tartozik, amellyel az intézmények az összetett gazdasági helyzetek elemzésének tekintetében rendelkeznek.
- 30 A fenti megfontolások tükrében a felperes által felhozott valamennyi kifogást meg kell vizsgálni.

Az értékcsökkenési idősakkal kapcsolatos tényezők értékeléséről (első rész)

– A felek érvei

- 31 A felperes úgy érvel, hogy az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdésének az iránymutatás F szakasza a) pontjának ii) bekezdése szerinti értelmezése alapján a támogatást „az eszközök átlagos élettartamára” vagy „az érintett gazdasági ágazatban a szóban forgó eszközök esetében szokásos értékcsökkenési időszakkal megfelelő időszakra” kellett

volna kivétíteni. Egyébként a közösségi intézmények gyakorlata az érintett állam szóban forgó ágazatában a gyártók számviteli kimutatásaiból következő értékcsökkenési időszakok súlyozott átlagát határozza meg.

- 32 A jelen esetben a felperes szerint a Tanácsnak figyelembe kellett volna vennie a szóban forgó eszközök élettartamára vonatkozó iratok összességét. Amikor a Tanács úgy találta, hogy ezen eszközök szokásos értékcsökkenési időszaka, azaz átlagos élettartama 4,2 év, rövidebb időszakot állapított meg, mint amely a vizsgálat során benyújtott bizonyítékokból következik. A bizonyítékok szerint az értékcsökkenési időszak tizenhárom év (a felperes számviteli kimutatásai szerint), illetve akár tizenöt-husz év (a felperes szállítói szerint). A közösségi ipar adatai szerint pedig hat év.
- 33 A felperes szerint a Tanács tévesen vélte úgy, hogy az indiai jogszabályokban előírt degresszív értékcsökkenési módszer alkalmazásával a szóban forgó eszközök szokásos értékcsökkenési időszaka 4,2 év. Azonban a degresszív értékcsökkenési módszer nem ismeri az értékcsökkenési időszak fogalmát. Egyébként a felperes számításából kitűnik, hogy e módszer alkalmazásával az eszközöket nem lehetne teljesen leírni a Tanács által meghatározott időszak végére, mivel mindig maradna valamennyi maradványérték.
- 34 A Tanács úgy érvel, hogy az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdésének értelmében a tárgyi eszközök beszerzéséhez kapcsolható támogatást a szokásos értékcsökkenési időszakra kell kivétíteni. Az eszköz átlagos élettartama, amely ettől eltérő fogalom, esetleg az értékcsökkenési időszak meghatározásánál szóba jövő tényezők egyike lehet. Az intézmények is ezt a – felperes által hivatkozott – gyakorlatot követik.

- 35 A Tanács szerint a felperes összekeveri e két fogalmat, amikor tévesen arra hivatkozik, hogy az intézmények a 4,2 éves időszakot nemcsak értékcsökkenési időszakként, hanem ezen eszközök élettartamaként is elfogadták. A felperes által hivatkozott bizonyítékokat illetően a szállítói levelek csupán az érintett termékek fizikai élettartamát jelölik, nem pedig a megfelelő értékcsökkenési időszakokat. Mindenesetre a jelen esetben a Tanács az indiai társasági jogi jogszabályra támaszkodott, amely az eszközök élettartamától független, kötelező értékcsökkenési időszakról rendelkezik.
- 36 Ami a degresszív értékcsökkenési módszert illeti, a Tanács ezt alkalmazta az e módszer alkalmazásával megállapított értékcsökkenési időszak és a közösségi ipar által használt átlagosan hatéves értékcsökkenési időszak közötti különbség meghatározásánál. E tekintetben a felperes által előterjesztett alternatív számítási mód nem megfelelő, mivel nem veszi figyelembe a folyamatos befektetéseket.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 37 Az első jogalap első részének keretében a felperes lényegében két kifogást emel. Először is arra hivatkozik, hogy a megállapított értékcsökkenési időszak a felperestől, az érintett termékek szállítóitól, valamint a közösségi ipartól származó információk tükrében nyilvánvalóan megalapozatlan. Másodszor azt állítja, hogy a Tanács nyilvánvaló hibát követett el az indiai jogszabályokban előírt degresszív értékcsökkenési módszer alkalmazásából következő értékcsökkenési időszak értékelésekor.
- 38 Az első kifogást illetően többek között a megtámadott rendelet (43) és (45) preambulumbekzdéséből következik, hogy az értékcsökkenési időszak meghatározásának keretében a Tanács a felperes országának a könyvelésre vonatkozó jogszabályai által előírt értékcsökkenési módszert vette figyelembe.

- 39 Először is meg kell vizsgálni, hogy a felperes által hivatkozott információk elfogadása helyett a Tanács jogszerűen támaszkodhatott-e erre a tényezőre.
- 40 Az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése nem tartalmaz külön szabályokat arra nézve, hogy milyen elemeket kell figyelembe venni az értékcsökkenési időszak meghatározásának keretében. Ennélfogva a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a figyelembe vehető tényezők tekintetében.
- 41 A fenti pontban említett rendelkezés célját illetően az alaprendelet 5. cikkének és 7. cikke (3) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy az érintett gazdasági ágazatban szokásos értékcsökkenési időszak meghatározásának célja az exportőr által a tárgyi eszközök vásárlásánál szerzett előny vizsgált időszakra vonatkozó részének a kiszámítása. Meg kell állapítani, hogy a felperes nem állítja, hogy az exportőr országának jogszabályai által előírt értékcsökkenési módszer nem bír jelentőséggel e tekintetben.
- 42 Ugyanakkor megjegyzi, hogy e tényező figyelembevételét eltér az iránymutatástól és a közösségi intézmények korábbi gyakorlatától.
- 43 Az iránymutatás F szakasza a) pontjának ii) bekezdése szerint a támogatás összegét „[az érintett] eszközök átlagos élettartamára vetítik ki”, és „[k]övetkezésképpen a támogatás összegét [...] az érintett gazdasági ágazatban a szóban forgó eszközök esetében szokásos értékcsökkenési időszaknak megfelelő időszakra vetítik ki”. Meg kell tehát állapítani, hogy bár az iránymutatás egyszerre utal az érintett eszközök „szokásos értékcsökkenési időszak[ára]” és „átlagos élettartamá[ra]”, e két utalásból nem következik, hogy a Bizottság korlátozta volna az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazása keretében használható tényezők körét.

44 Egyébként a felperes maga is úgy érvel, hogy a közösségi intézményeknek az alaprendelet fent említett rendelkezéseire és az iránymutatás alkalmazására vonatkozó korábbi gyakorlata az érintett ország iparának számviteli kimutatásaiban alkalmazott átlagos értékcsökkenési időszakot fogadta el. Amennyiben az adott ország szabályozza az értékcsökkenést, a nemzeti jogban előírt értékcsökkenési módszer releváns lehet.

45 A felperes azon érvét illetően, miszerint a támogatás kiszámításának keretében a közösségi intézmények soha nem hivatkoztak az érintett ország jogszabályai által előírt értékcsökkenési módszerre, emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése a szokásos értékcsökkenési időszak meghatározásánál figyelembe veendő tényezők tekintetében mérlegelési lehetőséget hagy az intézmények számára. Az a tény, hogy a közösségi intézmények más szubvencióellenes vizsgálatok során nem alkalmazták a szóban forgó módszert, még nem jelenti önmagában e rendelkezés megsértését (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-132/01. sz., Euroalliages és társai kontra Bizottság ügyben 2003. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2359. o.] 68. és 69. pontját).

46 Amennyiben a felperesnek a korábbi gyakorlatra alapított érvét úgy kell értelmezni, hogy az a jogbiztonság elvének a megsértésén alapul, meg kell állapítani, hogy amikor az alkalmazandó szabályozás bizonyos mérlegelési mozgásteret hagy az intézmények számára, az, hogy e mozgásteret anélkül használják ki, hogy előre részletesen megmagyaráznák minden egyes konkrét esetben az alkalmazni kívánt kritériumokat, nem sérti ezt az elvet, még abban az esetben sem, ha az intézmények új elvi lehetőségeket fogalmazznak meg (a Bíróság 250/85. sz., Brother kontra Tanács ügyben 1988. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 5683. o.] 28. és 29. pontja, a C-69/89. sz., Nakajima kontra Tanács ügyben 1991. május 7-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-2069. o.] 118. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-118/96. sz., Thai Bicycle kontra Tanács ügyben 1998. július 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2991. o.] 67–69. pontja).

47 Meg kell tehát állapítani, hogy a közösségi intézmények a szóban forgó eszközök szokásos értékcsökkenési időszakának meghatározásakor az alaprendelet 7. cikke

(3) bekezdésének megsértése nélkül figyelembe vehették az érintett exportőr országának jogszabályai által előírt értékcsökkenési módszert.

48 A felperes azon információit illetően, amelyek szerint a könyvelésében ő tizenhárom éves átlagos értékcsökkenési időszakkal számolt, a megtámadott rendelet (40) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy ezen adatok megbízhatóságát megkérdőjelezi az a tény, hogy ezen eszközök számviteli, illetve adózási célokra történt besorolása eltérő volt.

49 A szállítóktól származó tanúsítványt illetően, miszerint a szóban forgó berendezéseket tizenöt-húsz évig lehet használni, meg kell állapítani – amint azt a Tanács is tette –, hogy e tanúsítványok nem jelölik a berendezéseknek az érintett ágazatban az értékcsökkenési időszakát, hanem csupán fizikai élettartamukat jelölik.

50 A közösségi ipar által alkalmazott hatéves értékcsökkenési időszakot illetően a megtámadott rendelet (44) és (45) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a közösségi ipar gazdasági helyzete nem hasonlítható az érintett indiai ipar helyzetéhez.

51 Ennélfogva a felperes által hivatkozott információk nem bizonyítják, hogy a Tanács értékelése a jelen esetben nyilvánvalóan hibás.

- 52 A felperes második kifogását illetően, amely az indiai jogban előírt értékcsökkenési módszer alkalmazásában elkövetett nyilvánvaló hibára alapul, meg kell állapítani, hogy e degresszív értékcsökkenési módszer nem vonja maga után meghatározott értékcsökkenési időszak mint olyan alkalmazását.
- 53 A jelen esetben a Tanács a felpereshez hasonló helyzetben lévő társaság által alkalmazott degresszív értékcsökkenési módszernek megfelelő módszert használt ezen időszak kiszámításához. A megtámadott rendelet (45) preambulum-bekezdésében megállapította, hogy e módszernek a folyamatos, rendszeres befektetések körülményei között történő alkalmazása hatéves reprezentatív időszak alatt „30%-kal gyorsabb” értékcsökkenést tesz lehetővé, mint a lineáris módszer, amely a jelen esetben elfogadott 4,2 évnek felel meg.
- 54 E tekintetben a felperes nem bizonyította, hogy az ilyen megközelítés önmagában nyilvánvalóan hibás. Mindamellet kétségbe vonja a Tanács számításainak pontosságát, és alternatív számítási módot terjeszt elő, amely szerint a degresszív értékcsökkenés alkalmazása az ötödik év végére maradványértékhez vezet.
- 55 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes által előterjesztett alternatív számítási mód az első év során befektetett eszköz értékcsökkenésén alapul, és nem folyamatos befektetéseken. Mivel e számítási mód a Tanács által tekintetbe vett tényezőktől eltérő értékelési tényezőkön alapul, a tanácsi értékelés pontosságának megkérdőjelezése céljából nem lehet rá hivatkozni.
- 56 A fentiekre tekintettel a felperes által az első jogalap első részében emelt kifogások nem fogadhatók el.

Az eszközök öntőformaként történő besorolásáról és a felperes számviteli kimutatásaiból következő információk figyelembevételének hiányáról (a második rész első és második kifogása)

– A felek érvei

- 57 A felperes a Tanács gyakorlatára hivatkozik, amely szerint az exportőr számviteli kimutatásai képezik a legfőbb információforrást. E gyakorlat ahhoz hasonlítható, amikor dömpingügyekben a termelési költségek kiszámításánál az érintett ország általánosan elfogadott elveivel összhangban vezetett számviteli nyilvántartásokat veszik figyelembe. A Tanács értékelésének tehát a számviteli kimutatásokból következő értékcsökkenési időszakra kellett volna támaszkodnia.
- 58 A Tanács megsértette az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdését, ahogyan azt a gyakorlatában értelmezte, amikor nem vette figyelembe ezt az időtartamot, és amikor a szóban forgó eszközöket öntőformának sorolta be, bár ezen eszközök a felperes számviteli kimutatásaiban mint gépek szerepelnek. A felperes elismeri, hogy ezen eszközök besorolása eltérő a számviteli és az adózási nyilvántartásaiban. Eltérés esetén azonban az adózási nyilvántartásban szereplő besorolás nem írhatja felül a számviteli kimutatásban szereplőt.
- 59 A megtámadott rendelet e tekintetben az indokolási kötelezettséget is megsérti. A Tanácsnak a szóban forgó eszközök besorolását illető döntését azok természetéhez kapcsolódó objektív tényezőkkel kellett volna indokolnia, és nem pusztán azzal, hogy ellentmondás áll fenn a felperes adózási és számviteli nyilvántartásai között.

- 60 A Bizottságnak küldött 2003. április 14-i levelében a felperes kifejtette, hogy a szóban forgó eszközöknek csupán egy része lett öntőformaként átsorolva az adózási nyilvántartásaiban. Ezt az információt a felperesnek a Bizottság által a vizsgálat során megvizsgált adóbevallása támasztja alá. A Bizottság tehát minden szükséges információval rendelkezett ahhoz, hogy ellenőrizze a felperes számításait.
- 61 A Tanács úgy érvel, hogy bár az exportőr számviteli kimutatásai képezik a legfőbb információforrást, az intézményeket nem kötik ezek az adatok, hanem az érintett iparban szokásos értékcsökkenési időszakot kell figyelembe venniük. A jelen esetben helytelen lett volna a felperes számviteli kimutatásaiból következő értékcsökkenési időszakra támaszkodni. Egyrészt az eszközök e kimutatásokban lévő besorolása nem egyezik az adózási célból történt besorolásukkal. Másrészt a közösségi ipar, amely veszteséges volt, átlagosan körülbelül hatéves értékcsökkenési időszakot alkalmazott, és a felperes – amely folyamatosan jelentős összegeket beruházó nyereséges társaság – által megállapított értékcsökkenési időszaknak ennél az átlagnál határozottan rövidebbnek kellett volna lennie.
- 62 A felperes a szóban forgó eszközöket öntőformaként sorolta be az adóbevallásában. Az indiai jogszabályokból az következik, hogy azonos eszközök számviteli és adózási besorolásának meg kell egyeznie. A megfelelő értékcsökkenési időszak meghatározásához a Tanács abból a feltételezésből indult ki, hogy a besorolás adózási célból történt megváltoztatásának következményeként a felperes számviteli kimutatásaiban is meg kellett volna változtatni a besorolást.
- 63 Ezt az érvelést kellőképpen indokolja többek között a megtámadott rendelet (41) preambulumbekzdése. Ezen indokolás alapján a Tanács nem volt köteles a szóban forgó eszközök természetének kérdésével foglalkozni. Egyébként maga a felperes sem bizonyította, hogy az eszközök adózási célú átsorolása objektív jellegük alapján történt, és nem kizárólag a felperes adózási érdekei alapján.

64 A felperes azon állítását illetően, miszerint az adózási célból történő átsorolás nem érintette a szóban forgó eszközök egészét, a Tanács kifejti, hogy a felperes sem a Bizottságnak küldött 2003. április 14-i levelében, sem a keresetlevelében nem támasztotta ezt alá. Egyébként a Bizottság 2003. május 8-i válaszából kitűnik, hogy a 2003. április 14-i levélben jelzett információ, azaz a behozott termékek teljes értéke, ellentmond a vizsgálat során korábban előterjesztett és ellenőrzött információknak. Így a Bizottságnak nem állt módjában ellenőrizni az új információkat, és ennek következtében nem tudta figyelembe venni őket.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

65 A megtámadott rendelet (39)–(43) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy a Tanács a szóban forgó eszközök értékcsökkenési időszakát az öntőformákra az indiai jogban előírt értékcsökkenési módszerre hivatkozva értékelte. Így nem volt hajlandó ezt az értékelést a felperes számviteli nyilvántartásaiban szereplő értékcsökkenési időszakra alapítani, amelyekben ezek az eszközök mint gépek szerepeltek.

66 A felperes elismeri, hogy a szóban forgó eszközöket a vizsgálat időtartamára vonatkozó adóbevallásában az öntőformák közé sorolta át. Ugyanakkor fenntartja, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdését, amikor az adózási nyilvántartásban szereplő besorolásra alapította az értékelését, ahelyett hogy a számviteli kimutatásokban szereplő információkat vette volna figyelembe.

67 Először is emlékeztetni kell arra, hogy – amint azt az Elsőfokú Bíróság a fenti 45. pontban megállapította – pusztán az, hogy a közösségi intézmények nem ugyanazt a módszert alkalmazták, mint más szubvencióellenes vizsgálatokban, nem sérti a fent említett rendelkezést. Ezenkívül a jelen esetben a megtámadott rendelet

(40) és (41) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy az adózási adatok figyelembevétele az indokolta, hogy a szóban forgó eszközöknek a felperes számviteli nyilvántartásaiban szereplő besorolása nem egyezett meg az adózási nyilvántartásban szereplő besorolásukkal. Így nem állítható, hogy a Tanács önkényesen tért el a felperes számviteli kimutatásaiból következő információktól.

68 Továbbá meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet (38) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a közösségi intézmények a számviteli célokra alkalmazandó értékcsökkenési időszakra alapozták értékelésüket. E vizsgálat keretében a felperes adóbevallására való hivatkozás a szóban forgó eszközök megfelelő számviteli besorolásának keresésére korlátozódott. Amint az a megtámadott rendelet (41) preambulumbekzdéséből kitűnik, az említett hivatkozást az a tény indokolta, hogy a számviteli és az adózási nyilvántartásokban az azonos eszközöket azonos módon kellett volna besorolni. Ennélfogva a felperes tévesen állítja, hogy a közösségi intézmények az adózási nyilvántartást jogellenesen előtérbe állítják a számvittel szemben.

69 Végül meg kell állapítani egyrészt, hogy a felperes nem vitatta a Tanács azon megállapítását, miszerint bármely társaság használhat eltérő értékcsökkenési módszereket a számviteli és az adózási nyilvántartásaiban, de egy adott eszköz besorolásának következetesnek kell lennie mindkét nyilvántartásban. Másrészt a felperes nem állítja, hogy az adózási nyilvántartásaiban hibás az eszközök besorolása. A bizottsági vizsgálat egyébként nem állapította meg, hogy az indiai hatóságok vitatták az eszközök adózási célú besorolását, vagy hogy a felperes kijavította a besorolást.

70 E körülmények között a Tanács jogosan vélhette úgy, hogy mivel a felperes az adózási nyilvántartásaiban módosította a szóban forgó eszközök besorolását, számviteli célra is ugyanezen módosítás veendő figyelembe.

- 71 A felperesnek az említett megállapítás nem megfelelő indokolására alapított további érvelését illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a az EK 253. cikk által megkövetelt indokolásból világos és egyértelmű módon ki kell tűnnie az aktust kibocsátó közösségi intézmény gondolatmenetének úgy, hogy az érdekeltek a jogaik védelme érdekében megismerhessék a hozott intézkedés indokait, és a közösségi bíróság gyakorolhassa felülvizsgálatát (lásd az Elsőfokú Bíróság T-89/00. sz., Europe Chemi-Con (Deutschland) kontra Tanács ügyben 2002. szeptember 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3651. o.] 65. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 72 E tekintetben a megtámadott rendelet (40)–(42) preambulumbekzdése rámutat arra, hogy a felperestől származó, az eszközök számviteli célú besorolásával kapcsolatos információknak ellentmond az adózási célú besorolás módosítása, pedig az azonos eszközök besorolásának azonosnak kellett volna lennie a két nyilvántartásban. Így a megtámadott rendelet kellően kifejti azokat az okokat, amelyek alapján a Tanács nem az eszközöknek a felperes kimutatásaiból következő besorolására alapította az értékelését, hanem más releváns tényekre hivatkozott.
- 73 Végül a felperes arra hivatkozik, hogy az eszközök öntőformaként történő besorolása nem érintette a szóban forgó eszközök összességét, és ezt a Bizottságnak küldött 2003. április 14-i levelében már jelezte.
- 74 A Tanács erre azt a választ adja, hogy az állítás alátámasztására előterjesztett információk ellentmondtak a vizsgálat során szerzett egyéb tényezőknek, így az említett állítást nem lehetett figyelembe venni.
- 75 A feleknek Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére előterjesztett válaszaiból kitűnik, hogy az említett állítás alátámasztására a felperes a vizsgálat időtartamára vonatkozó adóbevallásából következő információkra hivatkozott. Tagadhatatlan, hogy az

eszközök adóbevallásban szereplő értéke nem felel meg a támogatás kiszámításához megállapított értéknek. A Tanács rámutat arra, hogy az intézményeknek pusztán e tényezők alapján nem állt módjában a szóban forgó állítást szembeállítani a vizsgálat keretében ellenőrzött többi információval.

- 76 A felperes viszont azt állítja, hogy az ebből következő értékkülönbség, amelyet a szállítási és az üzembe helyezési költségek hozzáadása indokolt, nem akadályozta meg a közösségi intézményeket annak megállapításában, hogy a besorolás módosítása nem érintette a behozott eszközök összességét.
- 77 A Tanács e tekintetben kifejtette, hogy a közösségi intézmények nem tudták felbecsülni az öntőformaként besorolt eszközök pontos értékét, mert a felperes egyrészt nem magyarázta meg ezen eszközei adóbevallásában szereplő besorolásának feltételeit, másrészt mert nem nyújtotta be ezen eszközök teljes és ellenőrizhető listáját. Ezen információk hiányában a közösségi intézmények nem tudták ellenőrizni a felperes által az állítása alátámasztására benyújtott számadatokat.
- 78 Ez utóbbi szempontokra tekintettel – amelyeket a felperes az Elsőfokú Bíróság előtt nem vitatott – meg kell állapítani, hogy a felperes nem nyújtott be a közösségi intézményeknek olyan információkat, amelyek lehetővé tették volna, hogy az intézmények ellenőrizzék a felperes állításának valóságtartalmát, és esetleg figyelembe vegyék az érintett eszközök azon részét, amelyeket a felperes nem öntőformaként sorolt be. Ennélfogva önmagában ezen állítással a felperes nem vitathatja a megtámadott rendeletben található értékelést.
- 79 Következésképpen a Tanács az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértése nélkül vélhette úgy, hogy az értékcsökkenési időszakok értékelésekor a szóban forgó eszközöket, amelyeket a felperes adózási célból öntőformaként sorolt be, számviteli

célből is öntőformaként kellett figyelembe venni, és az értékelést nem lehetett a felperes számviteli kimutatásaiban szereplő információkra alapítani. Ráadásul a felperes nem bizonyította e tekintetben az indokolás nem megfelelő voltát.

- 80 A felperesnek a második rész első két kifogásában megfogalmazott állításait tehát – mint megalapozatlanokat – el kell utasítani.

A felperes nyereségességének és befektetéseinek figyelembevételéről (a második rész harmadik kifogása)

– A felek érvei

- 81 A felperes szerint a Tanács megsértette az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdését, amikor az értékcsökkenési időszak meghatározásánál különbséget tett a nyereséges és a nem nyereséges vállalkozások között. Egyrészt az ilyen különbségtétel egyáltalán nem következik az alaprendeletből. Másrészt logikátlan is, hiszen az eszközök átlagos élettartamát, valamint szokásos értékcsökkenési időszakát az eszközök jellege határozza meg, és nem a tulajdonos vállalkozás nyereségessége vagy befektetési terve.

- 82 Feltételezvé, hogy a felperes hat év alatt jelentős befektetéseket fog végrehajtani, a Tanács megsértette az alaprendelet 5. cikkét és 11. cikkének (1) bekezdését. Az a tény, hogy a felperes nyereséges volt, és befektetett a vizsgálat időtartama alatt, valamint az azt megelőző két évben, nem bizonyítja, hogy hat éven keresztül

fenntartotta a nyereségességnek és befektetésnek ugyanazon szintjét. A Tanács megközelítése tehát a vizsgálat időszakánál korábbi elemekre vonatkozó spekulációkat foglal magába.

- 83 A Tanács úgy válaszol, hogy nem tett különbséget a nyereséges és a nem nyereséges vállalkozások között. Csupán megállapította, hogy a felperes folyamatosan jelentős összegeket ruházott be, és ebből arra következtetett, hogy igen gyorsan amortizálja eszközeit. Így a Tanács megvizsgálta, hogy a felperessel azonos helyzetben lévő vállalkozás számára mekkora a szokásos értékcsökkenési időszak. A felperes tévesen állítja azt, hogy a nyereségesség nem befolyásolja az értékcsökkenési időszakot, ugyanis a nyereségesség ezen időszak kiválasztásának szempontjából jelentőséggel bír.
- 84 Annak megítéléséhez, hogy a felperes nyereséges, és jelentős összegeket fektet be, a Tanács a vizsgálat során megállapított és nem vitatott tényekre támaszkodott. Az alaprendelet 5. cikkével és a 11. cikk (1) bekezdésével összhangban semmilyen, a vizsgálat időszakát követő idősakra vonatkozó információt nem használt fel.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 85 Tagadhatatlan, hogy a Tanács figyelembe vette a vizsgálat folyamán megállapított tényt, miszerint a felperes rendkívül nyereséges, ezenkívül folyamatosan és rendszeresen befektet. Ezt a körülményt két szempont vizsgálatakor is figyelembe vette a Tanács. Először is az indiai jog szerint megengedett két értékcsökkenési módszer közül a Tanács a degresszív értékcsökkenési módszerre hivatkozott, amely gyorsabb amortizációt tesz lehetővé. Másodszer a folyamatos és rendszeres befektetések körülményei között a Tanács az értékcsökkenési időszakot e módszer alapján számította ki.

86 E megfontolásokat a megtámadott rendelet (45) preambulumbekzdése fejti ki:

„[A]z exportáló gyártó helyzete erősen eltér az átlagos társaságtól. Nagyon nyereséges, ezenkívül folyamatosan és nagy összegeket ruház be, és ezért ésszerű az a feltételezés, hogy amortizációs időszaka jelentősen rövidebb a fent említett átlagnál. Ennélfogva helyénvalónak tűnt olyan [degresszív] értékcsökkenési módszer alkalmazása, amely gyorsabb amortizációt tesz lehetővé, mint a lineáris módszer. Meg kell jegyezni, hogy a folyamatos, rendszeres befektetések körülményei között az amortizációnak az indiai társasági jogi jogszabályban előírt, a (43) preambulumbekzdés keretén belül megállapított [degresszív] leírási módszerénél 30%-kal gyorsabb értékcsökkenést tesz lehetővé, mint az egyenértékű lineáris leírási módszer hatéves reprezentatív időszak alatt, amely a lineáris módszer használata esetén alkalmazandó. Ez 4,2 éves időszaknak felel meg, szemben a lineáris módszer hatéves időszakával.”

87 A felperes szerint nyereségességének és befektetéseinek figyelembevételével a Tanács megsértette az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdését, valamint e rendelet 5. cikkét és 11. cikkének (1) bekezdését.

88 Az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdését illetően meg kell állapítani, hogy e rendelkezés értelmében a Tanács az érintett ágazatban szokásosan alkalmazott értékcsökkenési időszakot köteles vizsgálni. E vizsgálat magában foglalhatja az érintett exportőr körülményeinek figyelembevételét. Amint az a fenti 40. pontban már megállapítást nyert, erre vonatkozó külön szabályok hiányában a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a figyelembe vehető tényezők tekintetében.

89 E tekintetben a felperes nem terjesztett elő semmiféle bizonyítékot azon állításának alátámasztására, miszerint az exportőr nyereségessége nem befolyásolhatja az eszközeinek értékcsökkenési időszakát. Ezzel szemben a Tanács jogosan jelzi, hogy

az adott exportőr által választott értékcsökkenési módszer többek között a tervezett befektetésektől és az érintett vállalkozás nyereségességétől függhet.

90 E körülmények között a felperes nem bizonyította, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdését.

91 Az alaprendelet 5. cikke úgy rendelkezik, hogy a támogatás összegét a támogatásban részesülő félre átruházott, a vizsgált időszak vonatkozásában feltárt gazdasági előny mértékének megfelelően kell kiszámítani. A jelen esetben a közösségi intézmények úgy találták, hogy a felperes kedvező helyzete a három figyelembe vett pénzügyi év során befolyásolhatta az értékcsökkenési módszer választását. Majd az így kiválasztott módszerre hivatkozva határozták meg a támogatás vizsgált időszakra vonatkozó részét. Ennélfogva a felperes tévesen hivatkozik arra, hogy a támogatás összegének kiszámításánál a közösségi intézmények a vizsgált időszakon kívüli időszakra vonatkozó gazdasági előnyt is figyelembe vették.

92 Az alaprendelet 11. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a vizsgálat lefolytatásának időszakát követő időszakokra vonatkozó információkat a támogatások és a kár meghatározásakor általában nem kell figyelembe venni. Következésképpen a közösségi intézmények vizsgálatához általában azok a releváns adatok, amelyek a vizsgált időszakkal befejeződő időszakokra vonatkoznak. E rendelkezés ugyanakkor nem zárja ki ezen adatok vizsgálatának keretében a jövőbeni eseményekre vonatkozó előrejelzések figyelembevételét, amennyiben ezek az adatok érdemlegesek, és a vizsgálat során kiderített objektív tényezőkhöz alapulnak.

93 A jelen esetben az ilyen előrejelzések érdemlegességét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a felperesnek nem sikerült kétségbe vonnia a Tanács értékelését, miszerint az

érintett exportőr nyereségessége és tervezett befektetései jelentőséggel bírhatnak az alkalmazandó értékcsökkenési módszer meghatározásakor.

- 94 A Tanács által figyelembe vett előrejelzések megalapozottságát illetően meg kell jegyezni, hogy a felperes nem vitatja, hogy rendszeresen jelentős összegeket ruházott be a vizsgált időszak végét megelőző három év folyamán. Amennyiben e ténybeli bizonyíték nem vezet szükségképpen annak megállapításához, hogy a szóban forgó értékcsökkenés rendszeres és folyamatos befektetések között történt – ahogyan azt a Tanács megállapította –, meg kell jegyezni, hogy e gazdasági jellegű értékelés abba a széles mérlegelési jogkörbe illeszkedik, amellyel a közösségi intézmények az összetett gazdasági kérdések tekintetében rendelkeznek. A felperes tehát nem bizonyította, hogy a Tanács értékelése e tekintetben nyilvánvaló hibát tartalmaz.
- 95 Következésképpen a felperes nem bizonyította, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 5. cikkét és 11. cikkének (1) bekezdését.
- 96 A fentiekre tekintettel e kifogás nem megalapozott.

A degresszív értékcsökkenési módszer alkalmazásáról (a második rész negyedik kifogása)

– A felek érvei

- 97 A felperes úgy érvel, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdését, amikor a támogatás összegének kiszámításakor a degresszív

értékcsökkenési módszert használta. Az iránymutatás, valamint az intézmények gyakorlata a lineáris módszer alkalmazására utalnak. E tekintetben a megtámadott rendelet nem indokolja meg, hogy a közösségi intézmények miért tértek el a fennálló gyakorlatuktól, amikor a felperes a lineáris módszert alkalmazta a számviteli kimutatásaiban.

- 98 A Tanács azzal válaszol, hogy az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése nem zárja ki a lineáristól eltérő értékcsökkenési módszer használatát, még ha általában az előbbit használják is. Nincs jelentősége annak, hogy a degresszív értékcsökkenési módszert korábban nem használták.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 99 A megtámadott rendelet (45) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy a közösségi intézmények a szóban forgó eszközökre az indiai jogszabályokban előírt degresszív értékcsökkenési módszert alkalmazva határozták meg az értékcsökkenési időszakot.
- 100 E tekintetben a felperes úgy érvel, hogy a degresszív értékcsökkenési módszer alkalmazása önmagában sérti az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdését, ahogyan e rendelkezést a Bizottság iránymutatása értelmezte, és a Bizottság korábbi gyakorlata alkalmazta.
- 101 Meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdésének megfogalmazása nem zárja ki a degresszív értékcsökkenési módszer alkalmazását.

- 102 Az iránymutatás F szakasza a) pontjának ii) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a támogatás összegének meghatározásához a Bizottság általában a lineáris értékcsökkenési módszert alkalmazza. Ugyanakkor ebből nem következik, hogy nem lehet más értékcsökkenési módszert alkalmazni. Ráadásul az iránymutatás A szakasza szerint az iránymutatástól el lehet térni, amennyiben különleges körülmények más megközelítést igazolnak.
- 103 A jelen esetben a Tanács a megtámadott rendelet (44) és (45) preambulumbekkezdésében kifejti, hogy helyénvalóbb az indiai jogszabályokban előírt degresszív értékcsökkenési módszer alkalmazása – amely az ugyanazon jogszabályokban előírt lineáris módszernél gyorsabb amortizációt tesz lehetővé –, a közösségi ipar által alkalmazott értékcsökkenési időszakra, valamint a felperes különleges körülményeire tekintettel. E körülmények között a közösségi intézmények jogszerűen fogadhattak el az iránymutatásban általánosan előírttól eltérő megközelítést.
- 104 A felperes azon érvét illetően, miszerint a közösségi intézmények más szubvencióellenes vizsgálatban nem alkalmazták a degresszív értékcsökkenési módszert, emlékeztetni kell arra, hogy ez az érv önmagában nem elegendő ahhoz, hogy megkérdőjelezze e módszer alkalmazásának jogszerűségét (lásd a fenti 45. és 46. pontot).
- 105 A felperes azon kifogását illetően, miszerint a Tanács más módszert alkalmazott, mint amelyet a felperes használt a számviteli kimutatásaiban, emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács helyesen jutott arra a megállapításra, hogy a jelen esetben nem megfelelő az említett számviteli kimutatásokban szereplő értékcsökkenési módszer alkalmazása (lásd a fenti 65–67., valamint 79. pontot).
- 106 Ennélfogva a felperes nem állíthatja alappal, hogy a közösségi intézmények pusztán azzal, hogy eltértek az iránymutatásban meghatározott és a korábbi szubvencióellenes vizsgálatokban alkalmazott megközelítéstől, megsértették az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdését.

107 A fenti megfontolásokat figyelembe véve e kifogást – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A számítások állítólagos önkényes jellegéről (a második rész ötödik kifogása)

– A felek érvei

108 A felperes úgy érvel, hogy a Tanács által alkalmazott módszer, amellyel a 4,2 éves időszak meghatározására jutott, önkényes. Az intézmények önkényesen választották a hatéves időszakot a két – a lineáris és a degresszív értékcsökkenési – módszer összehasonlítására, valamint azt a hatéves időszakot, amely folyamán a felperes állítólag folyamatosan beruházott. Ha az intézmények más időszakot vettek volna alapul, más eredményre jutottak volna.

109 A szóban forgó értékcsökkenési időszak meghatározásának önkényes jellegét mutatja, hogy első jelentésében a Bizottság hároméves időszakot javasolt, amelyet később ugyanazon rendelkezésére álló tények alapján 4,2 éves időszakra módosított.

110 A Tanács szerint az a tény, hogy a számítási paramétereket módosítva más értékcsökkenési időszakot állapíthatott volna meg, nem bizonyítja, hogy a megközelítése önkényes volt. E tekintetben a felperes nem bizonyította, hogy a Tanács túllépte volna mérlegelési jogköre határait.

- 111 A Tanács szerint a Bizottság a vizsgálat folyamán módosíthatta megközelítését, még akkor is, ha e módosítás nem új elemeken alapult. E tény nem jelenti, hogy az új megközelítés önkényes lenne.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 112 A felperes e kifogásában arra hivatkozik, hogy a szóban forgó szokásos értékcsökkenési időszak meghatározása nem volt objektív. Először is kifejti, hogy a közösségi intézmények önkényesen választották meg az indiai jogban meghatározott két alternatív módszer összehasonlításához alkalmazott paramétereket, másodsor pedig hogy a vizsgálat előrehaladott szakaszában új bizonyíték hiányában módosították az értékcsökkenési időszakot.

- 113 Az első állítást illetően a megtámadott rendelet (45) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a jelen esetben alkalmazott hatéves reprezentatív időszak megfelelt mind a közösségi iparban alkalmazott átlagos értékcsökkenési időszaknak, mind az indiai jogban előírt lineáris értékcsökkenési módszerből következő időszaknak, és ez utóbbi az egyik alkalmazható módszer volt. Nem tekinthető tehát úgy, hogy ezen időszak elfogadásával az intézmények önkényesen cselekedtek. A felperes azon érvelése, hogy valamely másik időszakra vonatkozóan a számítás eredménye eltérő lett volna, nem cáfolja az előbbi megállapítást, miszerint a meghatározott időszak nem volt önkényes.

- 114 A második állítást illetően, miszerint a Bizottság eredetileg hároméves időszakot javasolt, emlékeztetni kell arra, hogy a kereskedelempolitikai védintézkedések terén folytatott vizsgálat olyan folyamat, amelynek során számos következtetést újra meg újra felülvizsgálunk. Ennélfogva nem zárható ki, hogy a közösségi intézmények végső következtetései eltérnek a vizsgálat bizonyos pontján levont következtetésektől (a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 182. pontja). A felperes nem állíthatja, hogy az értékcsökkenési időszak értékelé-

sének módosulása, amely hatással volt a vizsgálatra, ezen értékelés önkényes jellegére utaló jel. Továbbá, ahogyan arra a Tanács is rámutatott, a jelen esetben bár a módosítás nem új bizonyítékokon alapult, a felperes írásbeli és szóbeli észrevételeit követően került sor rá.

- 115 Következésképpen a felperes nem bizonyította, hogy a közösségi intézmények értékelése önkényes volt. E kifogásnak tehát nem lehet helyt adni.
- 116 A fentiekre tekintettel az első jogalap egészét el kell utasítani.

A második jogalapról: a védelemhez való jog megsértésére és az eszközök szokásos értékcsökkenési időszakának értékelésére vonatkozó indokolás hiánya

A felek érvei

- 117 A felperes úgy érvel, hogy 2003. április 9-i jelentésében a Bizottság az értékcsökkenési időszak kiszámításának új módszerét vezette be, amely lényegesen eltér a 2003. március 4-i végleges tájékoztatóban alkalmazottól. E jelentés nem tette lehetővé számára az új módszer megértését. A Bizottság ezt implicit módon elismerte, amikor 2003. május 5-én kiegészítő magyarázatot küldött.

- 118 Ezenkívül az említett 2003. május 5-i kiegészítő magyarázat sem tette lehetővé a felperes számára a védelemhez való jogának gyakorlását. Először is a felperes 2003. május 5. után nem tudta észrevételeit ténylegesen megtenni, mivel e szakaszban már nem lehetett módosítani a megtámadott rendelet elfogadására irányuló javaslatot. Másodszor még a kiegészítő magyarázat sem tette lehetővé számára, hogy megértse, a Bizottság hogyan határozta meg az értékcsökkenési időszakot 4,2 évben. E tekintetben elegendő lett volna egy táblázatot mellékelni a számszerű számításokhoz, a Bizottság azonban ezt elmulasztotta.
- 119 A Tanács azon érvelését illetően, miszerint a felperesnek magyarázatot kellett volna kérnie a 2003. április 9-i jelentéssel kapcsolatban, a felperes rámutat arra, hogy az említett jelentés igen rövid határidőt szabott meg a válaszára, valamint hogy 2003. április 14-i válasza részletesebb magyarázatra vonatkozó hallgatólagos kérést tartalmazott.
- 120 Másodlagosan a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet indokolási hibában szenved, annyiban, hogy a 2003. április 9-i jelentésben szereplő hiányos indokolást alkalmazza.
- 121 A Tanács arra hivatkozik, hogy a 2003. április 9-i kiegészítő jelentés elegendő volt. Ha a felperes nem értette a jelentésben kifejtett számítási módszert, magyarázatot kellett volna kérnie. 2003. április 14-i válaszában azonban a felperes csupán azt közölte, hogy nem ért egyet a Bizottság által alkalmazott módszerrel.
- 122 Ráadásul az a tény, hogy a Bizottság 2003. május 5-én kiegészítő magyarázatot küldött, nem jelenti azt, hogy elismerte a 2003. április 9-i jelentés hiányos mivoltát. E magyarázat ugyanis csupán a felperes által 2003. április 14-én előterjesztett számításra adott válasz volt. A felperes állításaival ellentétben a magyarázatot időben elküldték.

- 123 A felperes ismerte a Bizottság által alkalmazott értékcsökkenési módszereket, és ki kellett volna tudnia számolnia a szóban forgó összegeket. A közigazgatási eljárás során egyszer sem kérte, hogy a számszerű számításokat foglalják táblázatba.
- 124 Végül a felperes nem hozott fel olyan érvet, amely alátámasztotta volna, hogy az információ esetleges hiánya megakadályozta a védekezésben.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 125 Meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 30. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében az érintett exportőrök kérhetik azoknak a lényeges tényeknek és megfontolásoknak a végleges nyilvánosságra hozatalát, amelyek alapján végleges hatályú intézkedések alkalmazására kívánnak javaslatot tenni. E végleges nyilvánosságra hozatali kötelezettség célja az, hogy biztosítsa az érintett vállalkozások védelemhez való jogának tiszteletben tartását (lásd analógia útján – a dömpinggel kapcsolatban – az Elsőfokú Bíróság T-88/98. sz., Kundan és Tata kontra Tanács ügyben 2002. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4897. o.] 131. pontját).
- 126 A kereskedelempolitikai védintézkedésekre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közigazgatási eljárás során lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a végleges intézkedések elfogadását megelőző vizsgálat által érintett vállalkozás a hivatkozott tények és körülmények valóságtartalmával és érvényességével kapcsolatban eredményesen kifejthesse álláspontját (lásd a Kundan és Tata kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 132. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

127 E tekintetben a végleges nyilvánosságra hozatal hiányos mivolta nem vonja maga után a végleges vámot kiszabó rendelet jogellenességét, csak amennyiben e mulasztás miatt az érintett feleknek nem állt módjukban hatékonyan védeni érdekeiket (lásd a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 292. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

128 Ezen elvekre tekintettel meg kell vizsgálni a felperesnek a szóban forgó nyilvánosságra hozatal hiányos voltára vonatkozó kifogásait.

129 Meg kell állapítani, hogy a támogatás kiszámításának a 2003. március 4-i közleményben kifejtett módszerét a 2003. április 9-i jelentés módosította. Ekképpen a támogatás időbeni kivetítéséhez figyelembe vett értékcsökkenési időszak meghatározását illetően a Bizottság a 2003. április 9-i jelentésben végezte el a végleges nyilvánosságra hozatalt.

130 Az említett jelentés 28. pontja értelmében:

„[E]nnél fogva helyénvalónak tűnt olyan [degresszív] értékcsökkenési módszer alkalmazása, amely gyorsabb amortizációt tesz lehetővé, mint a lineáris módszer. Meg kell jegyezni, hogy a folyamatos, rendszeres befektetések körülményei között a [degresszív] értékcsökkenési módszer az amortizációnak az indiai társasági jog által előírt, a (43) preambulumbekzdés keretén belül megállapított [degresszív] leírási módszerénél 30%-kal gyorsabb értékcsökkenést tesz lehetővé, mint az egyenértékű lineáris leírási módszer hatéves reprezentatív időszak alatt, amely a lineáris módszer használata esetén alkalmazandó. Ez 4,2 év hosszúságú időszaknak felel meg, szemben a lineáris módszer hatéves időszakával. A szerzett előny elosztására tehát ezt a rövidebb időszakot használták.”

- 131 A felperes lényegében úgy érvel, hogy bár a fent hivatkozott végleges nyilvánosságra hozatal rendszeres és folyamatos befektetési körülményekre hivatkozik, nem derül ki belőle, hogy a Bizottság a szóban forgó értékcsökkenési időszak értékelésénél azonos összegű évenkénti befektetéseket vett figyelembe a hatéves időszakra vonatkozóan.
- 132 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó végleges nyilvánosságra hozatal a felperes országának jogszabályai által előírt két értékcsökkenési módszer összehasonlítására vonatkozik, és tartalmazza a számítás minden elemét, és annak eredményét. E körülmények között amennyiben megállapítható, hogy a „folyamatos, rendszeres befektetések körülményei között” mondat nem jelenti szükségképpen azt, hogy a szóban forgó időszak folyamán az évente befektetett összegek azonosak, az e megfogalmazásból eredő félreérthetőség nem akadályozhatta meg a felperest az alkalmazott módszer megértésében. Még ha a felperesnek kétségei lettek volna is a kérdéses mondat pontos értelmét illetően, a számítás többi eleme alapján ellenőrizhette volna e mondat jelentését, hiszen rendelkezésére álltak a számítás elemei, és ismerte az érintett értékcsökkenési módszereket.
- 133 Azt is meg kell állapítani, hogy a felperes nem kérdezte meg a Bizottságot e mondat értelméről. A szóban forgó jelentésre adott 2003. április 14-i válaszában a felperes csupán a bizottsági számítás pontosságának vitatására szorítkozott, és alternatív számítást terjesztett elő. Az alternatív számításból kitűnik, hogy a felperes a kezdeti befektetés alapján javasolta az értékcsökkenés kiszámítását, és nem rendszeres és folyamatos befektetések figyelembevételével. E levelezés tehát nem azt bizonyítja, hogy a felperes nem volt képes megérteni az alkalmazott módszert, hanem azt, hogy vitatta a számítás egyik elemét.
- 134 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a 2003. április 9-i jelentés a szóban forgó eszközök szokásos értékcsökkenési idejének értékelését illetően hiányos volt.

- 135 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy 2003. május 5-i levelében a Bizottság válaszolt a felperes alternatív számítási javaslatára, jelezve, hogy az intézmények által végzett számítás az egész reprezentatív időszak alatt azonos összegű éves befektetéseken alapult. Mivel ezen információt a megtámadott rendeletre irányuló javaslat Bizottság általi elfogadásának időpontja előtt továbbították a felperesnek, a felperes nem hivatkozhat arra, hogy nem küldték meg időben (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-147/97. sz., Champion Stationery és társai kontra Tanács ügyben 1998. november 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-4137. o.] 82. pontját).
- 136 A felperesnek az indokolás hiányára alapított másodlagos érvelését illetően meg kell állapítani, hogy a 2003. április 9-i jelentés 28. pontját a megtámadott rendelet (45) preambulumbekzdése megismétli. Mivel a felperes nem bizonyította, hogy e jelentés hiányos, ebben a vonatkozásban a megtámadott rendelet indokolását is elegendőnek kell tekinteni.
- 137 A fentiekre tekintettel a felperes nem bizonyította, hogy a végleges nyilvánosságra hozatal hiányos volt, és így megsértette a felperes védelemhez való jogát.
- 138 Következésképpen a második jogalapnak nem lehet helyt adni.

A harmadik jogalapról: a kár és az okozati összefüggés meghatározásával kapcsolatos tényezők vizsgálatára vonatkozó nyilvánvaló mérlegelési hiba és az alaprendelet 8. cikke (2) és (6) bekezdésének megsértése

Előzetes észrevételek

- 139 Emlékeztetni kell arra, hogy azon kérdés eldöntése, hogy a közösségi ipar kárt szenvedett-e, és ez a támogatás tárgyát képező behozatalnak tudható-e be, összetett

gazdasági kérdések értékelését feltételezi, amelyre vonatkozóan az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. E jogkörrel kapcsolatban a bírósági felülvizsgálat a fenti 28. pontban említett korlátok között történik.

- 140 A felperes feladata, hogy olyan bizonyítékot szolgáltatson, amely lehetővé teszi az Elsőfokú Bíróság számára annak megállapítását, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát vétett a kár értékelésekor (lásd a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 119. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 141 A jelen jogalap keretében a felperes azt állítja, hogy a kár és az okozati összefüggés meghatározásánál releváns gazdasági tényezők közösségi intézmények által végzett vizsgálata önkényes volt, és nyilvánvaló mérlegelési hibákat, valamint másodlagosan indokolási hibát tartalmazott. E tekintetben négy kifogást emel.

A gazdasági trendek összehasonlítására alkalmazott módszerről (első kifogás)

– A felek érvei

- 142 A felperes úgy érvel, hogy a kárral kapcsolatos tényezők vizsgálatakor a közösségi intézmények nem tulajdonítottak kellő jelentőséget a közösségi ipar szempontjából kedvező trendeknek. Nem a ténybeli megállapításokat vitatja, hanem az összehasonlításukat, valamint az ezen összehasonlításból levont következtetéseket.

- 143 Először is: a közösségi intézmények tévesen értékelték a behozatal hatását az 1998–2000 közötti időszakra vonatkozó adatok alapján.
- 144 E tekintetben először is közösségi intézmények tévesen vették figyelembe az Európai Közösségek Statisztikai Hivatalának (Eurostat) az 1998. évre vonatkozó adatait. A megtámadott rendelet (62) preambulumbekzdésében szereplő táblázatból kitűnik, hogy a felperes, a szóban forgó termékek egyetlen indiai exportáló gyártója, az 1999/2000-es pénzügyi évben kezdett exportálni.
- 145 Másodszor: a felperes szerint az Eurostat 1998–2000-ra vonatkozó adatai nem megbízhatóak. A statisztikai célokra meghatározott nomenklatúra érintett kategóriájában a CD-R-ek mellett számos egyéb termék is szerepel, amelyeket különböző fajta csomagolással importálnak, és amelyek mennyiségét tonnában fejezik ki, így a behozott CD-R-ek számának felbecsléséhez matematikai képletet kellett volna alkalmazni az Eurostat adataihoz. Ugyanakkor ha a mennyiség igen csekély, az ilyen képlet statisztikailag nem megbízható.
- 146 Harmadszor: a megtámadott rendelet (55)–(64) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy 1998 és 2000 között az Indiából származó behozatal nem haladta meg a közösségi piac 1%-ának megfelelő küszöböt. Az alaprendelet 14. cikke (4) bekezdésének értelmében tehát a behozatal elhanyagolható volt.
- 147 Negyedszer: a közösségi ipar helyzetének értékelésekor nem vették kellőképpen figyelembe azt a tényt, hogy a vizsgált időszak első három évében a behozatal mérsékelt volt. Így a közösségi intézmények az 1998-ra vonatkozó adatokat hasonlították össze a vizsgált időszak adataival, és megállapították, hogy a közösségi ipar 3,7 százalékpontot nyert a közösségi piacon, míg a 2000. év – az első év, amikor

a behozatal mértéke nem elhanyagolhatóvá nőtt – és a vizsgált időszak összehasonlításából jelentősebb (5 százalékpontos) nyereség mutatkozott volna.

148 Másodsorban a közösségi intézmények hibát követtek el, amikor következtetéseiket egymást átfedő időszakok összehasonlítására alapozták.

149 Először is: hibás módszer a naptári éveket a vizsgált időszakokkal összehasonlítani. A 2001-es naptári év és a (2001 áprilisa és 2002 márciusa közötti) vizsgált időszak között ugyanis kilenc hónap átfedés van, ami az összehasonlításakor nem teszi lehetővé az időszaki változások figyelembevételét.

150 Másodsorban: a Tanács tévesen hasonlította össze a több egymást követő, 2001 előtti évre vonatkozó trendeket a 2001 és a vizsgált időszak között, illetve ez utóbbi folyamán tapasztalt trendekkel. Például a közösségi termelés növekedésének a megtámadott rendelet (73) preambulumbekkezdésében található összehasonlításakor pontatlan az a következtetés, miszerint a növekedés a vizsgált időszak alatt lassult, mivel az erre vonatkozó számadat sokkal rövidebb időre vonatkozik, mint az összehasonlításban használt többi számadat. Ugyanez igaz az árcsökkenésre, a kapacitás korlátozott növekedésére, valamint az eladási mennyiségek lassú növekedésére vonatkozó következtetésekre, amelyek a megtámadott rendelet (59), (74) és (76) preambulumbekkezdésében találhatók.

151 A Tanács előzetesen megjegyzi, hogy a közösségi intézmények gyakorlata szerint a kár meghatározása azt feltételezi, hogy a gazdasági tényezőket a vizsgált időszakokkal végződő négy-ötéves káridőszakon keresztül értékeli. A jelen esetben a közösségi

intézmények a kártényezők változását az 1998–2001-es, valamint a vizsgált időszak folyamán vizsgálták.

- 152 A Tanács szerint a felperes elsősorban tévesen állítja, hogy ebből a vizsgálatból ki kellett volna zárni a 1998., az 1999. és a 2000. évet, amelyek folyamán a behozatal mérsékelt szintű volt.
- 153 Először is: függetlenül attól, hogy a felperes 1998-ban nem exportált a Közösség területére, a közösségi intézményeknek az érintett országra vonatkozóan kell elemezniük az adatokat, és nem az exportőrre vonatkozóan.
- 154 Másodszor: a felperes nem bizonyította, hogy az Eurostatnak a szóban forgó évekre vonatkozó adatai hibásak. Mindenesetre a közösségi intézmények a felperes által benyújtott számadatok alapján is megvizsgálták a behozatallal kapcsolatos tényezők változását, és az Eurostat adataiból következő eredményekhez hasonló eredményre jutottak.
- 155 Harmadszor: a szóban forgó évekre vonatkozó adatok összehasonlítása nem ellentétes az alaprendelet 14. cikke (3) és (4) bekezdésével, amelyek azon esetekről rendelkeznek, amikor a vizsgált időszak alatt a behozatal mértéke elhanyagolható.
- 156 Negyedszer: a Tanács figyelembe vette, hogy a behozatal 1998 és 2000 között mérsékelt volt. A felperesnek a közösségi ipar piaci részesedésének növekedésével kapcsolatos érvét illetően e tényező változását kedvezőnek tekintették, és a felperes nem bizonyította, hogy a kért kiegészítő vizsgálat hogyan lehetett volna hatással a kár értékelésére.

157 Másodsorban a felperes tévesen állítja, hogy az egymást átfedő időszakokra vonatkozó trendek összehasonlítása mérlegelési hibához vezethetett.

158 Először is: a 2001-es naptári év és a vizsgált időszak közötti összehasonlítást illetően a közösségi intézmények szokásos esetben – az alaprendelet 5. cikkével összhangban – az exportőr utolsó pénzügyi évét tekintik vizsgált időszaknak, és a pénzügyi év eltérhet a naptári évtől. Ilyen esetben semmi sem gátolná a közösségi intézményeket abban, hogy a vizsgált időszak trendjeit a – vizsgált időszakot részben átfedő – előző év trendjeivel hasonlítsák össze. Egyébként a felperes nem bizonyította, hogy a CD-R-ek behozatala időszakosan ingadozik, ami egyébként azzal a következménnyel járna, hogy a szóban forgó két időszak összehasonlítása nem lenne megfelelő.

159 Másodszor: a felperes semmilyen olyan ténybeli hibára nem hivatkozik, amely a felhasznált adatokat, illetve az intézmények által folytatott vizsgálatot érintené. Nem vitatja a megtámadott rendelet (59), (73), (74) és (76) preambulumbekzdésében tett megállapításokat. A felperes továbbá nem magyarázza meg, hogy az adatok összehasonlításának állítólagos hibái miként befolyásolták a kár átfogó értékelését.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

160 Az első kifogás keretében a felperes lényegében a különböző időszakokra vonatkozó adatoknak a gazdasági trendek értékelésénél történő figyelembevételét vitatja.

- 161 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi intézmények széleskörű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a kár vizsgálata végett figyelembe veendő időszak meghatározása terén (lásd a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 277. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 162 Azt is meg kell jegyezni, hogy a közösségi intézmények a vizsgált időszaknál hosszabb idősakra vonatkozóan is meghatározhatják a kárt. Ezt a lehetőséget igazolja az a tény, hogy a gazdasági trendeket kellőképpen hosszú idősakra vonatkozóan kell vizsgálni (a Nakajima kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 87. pontja).
- 163 A jelen esetben a megtámadott rendelet (10) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a vizsgálat a 2001. április 1-jétől 2002. március 31-ig tartó idősakra vonatkozott, és a felperes utolsó pénzügyi évének felelt meg. A kár értékelése szempontjából figyelembe vett időszak a vizsgálati időszakot és az azt megelőző négy naptári évet foglalta magába, tehát 1998. január 1-jétől 2002. március 31-ig tartott.
- 164 A felperes jelezte, hogy nem a figyelembe vett időszak megválasztását vitatja. Ugyanakkor először úgy érvel, hogy a közösségi intézmények nem alapozhatták következtetéseiket az 1998., 1999. és 2000. évekre vonatkozó adatokra, amely évek folyamán a behozatal igen mérsékelt volt.
- 165 A megtámadott rendelet (55) és (57) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a behozatal mennyisége és piaci részesedése igen mérsékelt volt 1998-ban és 1999-ben, 2000-ben pedig a közösségi piacnak csupán 1%-át érte el.
- 166 Meg kell vizsgálni, hogy a kártényezők értékelésekor a közösségi intézmények figyelembe vették-e ezt a körülményt.

- 167 E tekintetben a felperes először is kifejti, hogy ő volt az egyetlen indiai exportőr, és 1999 áprilisában kezdett a Közösség területére exportálni.
- 168 Meg kell állapítani, hogy a kár fennállását átfogóan kell értékelni, anélkül hogy a behozatal hatását minden egyes felelős vállalkozás tekintetében meg kellene határozni (lásd analógia útján – a dömpinggel kapcsolatban – a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 163. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a közösségi intézmények nem vétenek nyilvánvaló hibát, amikor ezen értékelés keretében az ésszerűen rendelkezésükre álló adatokra támaszkodnak (lásd a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 229. és 230. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 169 Ezenkívül a jelen esetben még ha feltételezzük is, hogy a felperes által a Bizottságnak benyújtott adatok – amelyek szerint a felperes 1999. április 1-jén kezdett exportálni – az 1998. évre, illetve az 1999. év elejére vonatkozó Eurostat-adatok reprezentatív jellegének megkérdőjelezéséhez vezethettek volna, meg kell állapítani, hogy a közösségi intézmények a megtámadott rendelet (64) preambulumbekzdésében kifejtették, hogy a behozatallal kapcsolatos tényezők értékelése a 2000. évvel kezdődő időszakra összpontosult, amikor is a felperes ténylegesen exportált a Közösség területére.
- 170 Másodszor: a felperes úgy érvel, hogy a behozatal mennyiségének csekély volta befolyásolta az Eurostat 1998–2000. évre vonatkozó statisztikai adatainak reprezentatív jellegét.
- 171 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes semmiféle bizonyítékkal nem állt elő azon állítása alátámasztására, miszerint az Eurostat által a szóban forgó adatok megállapításához alkalmazott statisztikai formula nem megbízható kis mennyiségek

esetén. E körülmények között egyetlen, a szóban forgó időszak alatt történt behozatal csekély mennyiségéhez kapcsolódó érv sem bizonyítja, hogy az erre vonatkozó Eurostat-adatok ne lennének megbízhatóak. Mindenesetre a megtámadott rendelet (61) és (62) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a közösségi intézmények az Eurostat adatait összehasonlították a felperes által benyújtott adatokkal, és az érintett időszakot illetően hasonló következtetésekre jutottak.

172 Meg kell tehát állapítani, hogy a Tanács – anélkül, hogy nyilvánvaló hibát követett volna el – figyelembe vehette az Eurostatnak az 1998., az 1999. és a 2000. évre vonatkozó adatait.

173 Harmadszor: a felperes úgy érvel, hogy a szóban forgó évekre vonatkozó adatok figyelembevételét kizárja az alaprendelet 10. cikkének (11) bekezdése, valamint 14. cikkének (3) és (4) bekezdése, mivel az említett évek során a behozatal elhanyagolható volt.

174 Az alaprendelet 10. cikkének (11) bekezdése, valamint 14. cikkének (3) és (4) bekezdése értelmében a szubvencióellenes eljárás nem indítható meg, illetve azonnal megszüntetendő, amennyiben a kár elhanyagolhatónak tekinthető, azaz az import piaci részesedése 1% alatt van.

175 A jelen esetben a felperes nem állítja, hogy a 2001. április 1-jétől 2002. március 31-ig tartó vizsgálat ideje alatt az import piaci részesedése bármikor is a fent említett 1%-os küszöb alatt volt. A fent említett rendelkezésekre tekintettel nem bír jelentőséggel az a tény, hogy az említett behozatal piaci részesedése a gazdasági trendek értékeléséhez figyelembe vett hosszabb időszak elején e küszöb alatt volt. A felperesnek az e rendelkezésekre való hivatkozásra alapított érve irreleváns.

- 176 Végül, negyedszer: a felperesnek a közösségi ipar 1998–2000. évi helyzetére vonatkozó mutatók értékelésére alapított érvét illetően meg kell jegyezni, hogy a gazdasági trendek vizsgálatához a közösségi intézmények jogszerűen figyelembe vehetik a közösségi iparban a teljes vizsgált időszak alatt tapasztalt növekedést, beleértve azokat az éveket is, amikor a behozatal még nem ért el jelentős mértéket.
- 177 A jelen esetben a felperes nem bizonyította, hogy a szóban forgó behozatal piacra lépésének és a közösségi ipar kedvezőtlen változásának egybeesését illetően a figyelembe vett időszak kezdő időpontjának megválasztásából a gazdasági trendek pontatlan bemutatása következik. Ugyanis – ha követjük a felperes által felhozott példát – amennyiben a közösségi ipar a 2000. év és a vizsgált időszak között jelentősebb piaci részesedést szerzett, mint a 1998. év és a vizsgált időszak között, e tényező mindenesetre kedvezőnek minősül. E tekintetben a felperes nem bizonyította, hogy a Tanácsnak a kár fennállására és az okozati összefüggésre vonatkozó következtetéseit miként érintette volna az, ha a 2000. év lett volna a figyelembe vett időszak kezdete.
- 178 Ennélfogva a felperesnek az 1998., az 1999. és a 2000. évre vonatkozó adatok figyelembevételével kapcsolatos érveit el kell utasítani.
- 179 Másodsorban a felperes kifogásolja a részben egymást átfedő időszakokra vonatkozó adatok értékelését.
- 180 E tekintetben a felperes először is arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát vétettek, amikor az 1998-as és 2001-es naptári évekre vonatkozó adatokat a vizsgált időszak adataival hasonlították össze, amely időszak kilenc hónapos átfedésben van a 2001. évvel.

- 181 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a jelen esetben a vizsgálat választott időszaka egy év. A naptári évekre és az ezen – ugyanolyan hosszúságú – időszakra vonatkozó adatok közötti összehasonlítás nem vezethetett tehát a gazdasági trendek pontatlan bemutatásához, kivéve, ha megállapítást nyer, hogy a CD-R-ek piaca időszakosan változik. Azonban a felperes nem állítja, hogy a CD-R-ek piacára jellemzők az ilyen változások.
- 182 A felperes másodszor kifogásolja, hogy az évről évre történő változásokat a Tanács a 2001. év és a vizsgált időszak közötti változásokkal hasonlította össze. E kifogás a gyártásnak, az árszínvonalnak, a közösségi eladási kapacitásnak és mennyiségnek a megtámadott rendelet (59), (73), (74) és (76) preambulumbekzdésében kifejtett értékelését érinti.
- 183 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az egymást követő vizsgált naptári évek között bekövetkezett változások nem hasonlíthatóak közvetlenül a 2001. év és a vizsgált időszak vége között bekövetkezett változásokhoz, mivel ez utóbbiak más hosszúságú időszakra vonatkoznak.
- 184 Ugyanakkor a megtámadott rendelet (59), (73), (74) és (76) preambulumbekzdésének vizsgálatából nem következik, hogy a szóban forgó tényezők változásaira vonatkozó következtetések a 2001. év és a vizsgált időszak vége között tapasztalt trendeken alapultak. Jóllehet a Tanács a (73), (74) és (76) preambulumbekzdésben kifejtette, hogy a közösségi gyártás növekedése „a [vizsgálati időszak] alatt lassult”, a gyártási kapacitás növekedése 2001-től „korlátozott volt”, és a közösségi ipar értékesítésének mennyisége „a [vizsgálati időszakban] viszont 2001-hez képest csak 6%-kal emelkedett”, e megállapításokból nem következettett arra, hogy e tényezők miatt romlott a közösségi ipar helyzete. Az (59) preambulumbekzdést illetően – bár a Tanács jelezte, hogy az importárak 17%-kal nőttek 2001. év és a vizsgálati időszak között – a kárra vonatkozó következtetéseit a (102) preambulumbekzdésben az árak 2000. évi és a vizsgált időszak közötti 59%-os csökkenésére alapította. Meg kell jegyezni, hogy a felperes ezen ténymegállapítások egyikét sem vitatja.

- 185 Bár a felperes kifogásolja, hogy a közösségi intézmények nem terjesztették ki a 2002-es évre vonatkozó adatokat, nem bizonyítja, hogy a Tanács – ilyen extrapoláció hiányában – miként nyújtott pontatlan képet az érintett tényezők változásairól. A felperes tehát nem bizonyítja, hogy az adatok bemutatásának ezen állítólagos hiányossága e tényezők hibás értékeléséhez vezetett.
- 186 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a felperes nem fejt ki, hogy a Tanács által a szóban forgó adatok összehasonlításakor állítólag elkövetett hiba milyen hatással lehetett a kár és az okozati összefüggés fennállására vonatkozó következtetéseire (ebben az értelemben lásd a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 167. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A felperes azt sem fejt ki, hogy az említett következtetéseket hogyan módosíthatta volna jelentősen, ha a Tanács figyelembe vette volna a 2002. évre vonatkozó extrapolált adatokat.
- 187 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a szóban forgó tényezők értékelésekor a Tanács ténybeli vagy nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el.
- 188 Végül e kifogás keretében a felperes az alaprendelet 8. cikkének (2) és (6) bekezdésére hivatkozik, azt állítva, hogy közösségi intézmények nem vizsgálták meg objektív módon a különböző időszakokra vonatkozó adatokat.
- 189 Mivel a felperes nem bizonyította, hogy a szóban forgó adatok értékelése során ténybeli tévedés vagy nyilvánvaló mérlegelési hiba történt, nem hivatkozhat arra, hogy az összehasonlítandó időszakok kiválasztása önkényes volt. Az objektivitás hiányára alapított érv tehát nem elfogadható.

190 Ennélfogva e kifogást – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A készletek szintjének értékeléséről (második kifogás)

– A felek érvei

191 A felperes úgy érvel, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló hibát követtek el, amikor a megtámadott rendelet (103) preambulumbekkezdésében kifejtették, hogy a közösségi ipar készletei szintjének változása azon mutatók egyike, amelyek erőteljesen romlottak. A közösségi ipar készletei a 2000. év és a vizsgált időszak között csökkentek, ami épp az ellenkező – kedvező – trendet bizonyítja. Ez az egyetlen hiba már indokolhatja a megtámadott rendelet megsemmisítését.

192 A Tanács úgy érvel, hogy a készleteknek a megtámadott rendelet (103) preambulumbekkezdésében szereplő értékelése pontos, mivel e mutatónak a kár vizsgálatának ideje alatti – azaz 1998. évi és a vizsgált időszak közötti – romlására utal, nem pedig a vizsgált időszak alatti helyzetre. A készletek szintje azonban semmi esetre sem volt a kár meghatározó eleme. Egy esetleges hiba tehát nem indokolná a megtámadott rendelet megsemmisítését, hiszen nem befolyásolná a kár vizsgálatának eredményét.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

193 E kifogás keretében a felperes úgy érvel, hogy a közösségi ipar készleteiben bekövetkezett változás értékelése nyilvánvalóan hibás. Nem vitatja a megtámadott

rendelet (80) preambulumbekzdésében szereplő erre vonatkozó számadatokat. Ugyanakkor kifejti, hogy a Tanács ezen adatok alapján nem juthatott a megtámadott rendelet (103) preambulumbekzdésében arra a következtetésre, hogy a készletre vonatkozó mutató erőteljesen romlott a figyelembe vett időszak során.

194 Emlékeztetni kell arra, hogy a figyelembe vett időszak jelen esetben 1998-tól a vizsgálati időszak végéig tart. A felperes által nem vitatott adatokból kitűnik, hogy ezen időszak során a közösségi ipar készletei mindvégig jelentős mértékben nőttek.

195 E tekintetben a felperes nem bizonyította, hogy a gyártás százalékában kifejezett készletekre vonatkozó mutatónak a 2000-tól tapasztalható javulása megfordította a figyelembe vett időszak egésze alatt tapasztalható kedvezőtlen trendet. A megtámadott rendelet (80) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a készletek a figyelembe vett időszak egésze alatt magasak maradtak, és 2001 vége felé abszolút mértékben nőttek – ez a növekedés egybeesett a behozatal mennyiségének emelkedésével –, továbbá a készletek a vizsgálati időszak alatt a gyártás viszonylag nagy részét (15%-át) tették ki.

196 Ez a kifogás tehát megalapozatlan.

Az importárak értékeléséről (harmadik kifogás)

– A felek érvei

197 A felperes úgy érvel, hogy a közösségi intézmények az importárak csökkenésére vonatkozó következtetésüket az 1998., az 1999. és a 2000. évre vonatkozó adatokra

alapították, amelyek nem relevánsak, és nem megbízhatóak. Az importárak tendenciáit illetően az egyetlen megbízható mutató az, hogy a 2001. év és a vizsgált időszak között az importárak 15%-kal emelkedtek. Ez az emelkedés valójában még jelentősebb, hiszen a két időszak átfedi egymást.

198 Az, hogy az importárakat is a felperes által benyújtott adatok alapján vizsgálták, semmit nem változtat e tényen. Egyébként a felperes szerint a közösségi intézmények nem megfelelő módon hivatkoztak a szóban forgó adatokra. A felperes pénzügyi éveire vonatkozó adatokat teljes egészében a legutóbbi naptári évekre vonatkoztatták. Így az 1999/2000-es pénzügyi évre vonatkozó árakat – amelyek a 2000. évből csupán három hónapra vonatkoznak – a 2000. évre vonatkoztatták, nem pedig az 1999. évre, amikor a bevétel nagy része megvalósult.

199 A Tanács azzal válaszol, hogy a felperes tévesen hivatkozik arra, hogy az importárakat a 2001. évtől a vizsgált időszakig tartó időszakban kellett volna vizsgálni, és nem a kár vizsgálatának egész időszaka alatt. A Tanács szerint nem releváns az a tény, hogy a behozatal mértéke kezdetben nem érte el a közösségi piac 1%-át.

200 A közösségi intézmények elismerték, hogy az Eurostat 1998-ra és 1999-re vonatkozó árai nem reprezentatívak a behozatal csekély mennyisége miatt. Következésképpen a megtámadott rendelet (59) preambulumbekzdésében az áraknak a 2000. év és a vizsgált időszak közötti változásait hasonlították össze. Ráadásul az árak további elemzését is elvégezték, a felperes által az 1999/2000-es pénzügyi évtől a vizsgált időszakig tartó időszakra vonatkozóan benyújtott adatok alapján. Az eredmények összehasonlíthatóak voltak.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 201 A jelen esetben az importárak szintjének értékelése jelentette a legfőbb tényezőt, amelyen a közösségi áraknál alacsonyabb árak megszabására és így a kár fennállására vonatkozó következtetés alapult. A közösségi intézmények a megtámadott rendelet (58)–(64) preambulumbekzdésében az Eurostat adatai, valamint a felperes által benyújtott adatok alapján elemezték ezt a mutatót.
- 202 Az Eurostat adatait illetően az intézmények elsődlegesen arra következtettek, hogy 2000. évi és a vizsgálati időszak vége között jelentősen – 59%-kal – csökkentek az árak. A felperes vitatja a 2000-re vonatkozó adatok figyelembevételét, azzal érvelve, hogy a behozatal akkor még jelentéktelen volt. Ezt az érvet a fenti 170–175. pontban már megvizsgáltuk és elutasítottuk.
- 203 Emlékeztetni kell arra, hogy a felperes által benyújtott adatok elemzése az Eurostat- adatokon alapuló eredményhez igen hasonló eredményt adott, azaz az árak 54%-os csökkenését. A felperes ugyanakkor arra hivatkozik, hogy pontatlanul hivatkoztak ezekre az adatokra.
- 204 A megtámadott rendelet (62) preambulumbekzdésében szereplő táblázatból kitűnik, hogy az 54%-os növekedés a felperes két pénzügyi éve közötti árváltozásra vonatkozik. Még ha feltételezhető is, hogy a (63) preambulumbekzdés nem kellőképpen pontos, amikor megállapítja, hogy e százalékos arány a 2000. év és a vizsgált időszak közötti változásra vonatkozik, ez a pontatlanság nem jelentene hibát. A preambulumbekzdést megelőző táblázatból világosan kitűnik, hogy a 2000-es pénzügyi év és a vizsgált időszak közötti változásról van szó. A felperes tehát nem bizonyította, hogy pontatlanul hivatkoztak az általa benyújtott adatokra.

- 205 Még ha a felperes által benyújtott adatok az 1999. április 1-jével kezdődő időszakra vonatkoznak is, míg az Eurostat adatai a 2000. január 1-jével kezdődőre, ez a pusztán tény nem teszi pontatlanná a Tanács azon megállapítását, miszerint az Eurostat és a felperes számadatai egyező trendeket mutatnak. A felperes nem bizonyítja, hogy ezen adatok tekintetében másik kezdő időpont figyelembevétele más következtetésekhez vezethetett volna az importárakat illetően.
- 206 Következésképpen a felperes nem bizonyította, hogy az importárak elemzése vonatkozásában ténybeli hiba, illetve nyilvánvaló értékelési hiba történt.
- 207 E kifogást tehát – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A kedvező és a kedvezőtlen trendek értékeléséről (negyedik kifogás)

– A felek érvei

- 208 A felperes úgy érvel, hogy a közösségi intézmények nem mérlegelték a kár kedvező és kedvezőtlen mutatóit, és ezzel megsértették az alaprendelet 8. cikkének (2) és (5) bekezdését. A megtámadott rendelet (104) és (105) preambulumbekkezdésében kifejtett átfogó értékelés nem tartalmazza az összes kedvező és kedvezőtlen mutatót. A Tanács lényegében azt állította, hogy az importárak alakításának befolyásolta a közösségi ipar tőkeszerzési képességét, amit a beruházások megtérülésének, a nyereségességnek, valamint a készpénzforgalomnak a kedvezőtlen változása mutat. Így a Tanács – a kedvező tényezőket kizárva – néhány, szorosan összefüggő mutatóra alapította átfogó értékelését.

- 209 Jóllehet a figyelembe vett időszak 1998-tól a vizsgált időszakig tartott, az intézményeknek figyelembe kellett volna venniük azt a tényt, hogy a 2000. évet megelőző behozatal elhanyagolható volt. Nem adtak magyarázatot arra, hogy számos, a 2000. év és a vizsgált időszak közötti kedvező trendet – tudniillik a közösségi termelésnek, a közösségi ipar forgalmának, piaci részesedésének és termelékenységének növekedését, valamint ezzel egyidejűleg az előállítási költségek csökkenését – miért ellensúlyozták a kedvezőtlen trendek.
- 210 A Tanács emlékeztet arra, hogy a vizsgált káridőszak 1998-ben kezdődött. Így a felperes által jelzett, a 2000. évet követő idősakra vonatkozó trendek korlátozott jelentőséggel bírnak. A közösségi intézmények sosem vitatták a kedvező trendek létét. Ugyanakkor ezek nem számíthatók be, és nem egyenlítik ki a kedvezőtlen trendeket, hanem az eset körülményeire tekintettel átfogóan kell értékelni őket.
- 211 Jelen esetben a közösségi intézményeknek a kár fennállására vonatkozó következtetése az ipar tőkeszerzési képességére vonatkozó mutatókon alapult. Egyrészt figyelembe vették a közösségi iparnak az árak, a nyereségesség és a készpénzforgalom tekintetében bekövetkezett kedvezőtlen változását, amelyek a befektetések érezhető csökkenését vonták maguk után, másrészt figyelembe vették azt a tényt, hogy a közösségi ipar nem tudta kihasználni az árcsökkenéseket. Az alapvetően a növekedéshez kapcsolódó kedvező trendeket az intézmények a közösségi fogyasztás erőteljes növekedésének fényében kevésbé találták jelentősnek. A közösségi ipar eladásainak növekedése és költségeinek csökkenése nem volt elegendő az árcsökkenés ellensúlyozásához, illetve a közösségi ipar nyereségességének kedvező alakulásához. Ennélfogva a közösségi intézmények jogosan állapították meg, hogy a kedvezőtlen trendek ellensúlyozták a kedvezőeket.
- 212 Ezen átfogó elemzés keretében a különböző tényezők értékelése a közösségi intézmények mérlegelési jogkörébe tartozik, és a felperes nem bizonyította nyilvánvaló hiba fennállását.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 213 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kár vizsgálatának ki kell terjednie a tényezők összességére, amelyek egyike sem képezheti önmagában döntő határozat alapját. Valamely tényező kedvező változása nem zárja ki jelentős kár megállapítását, amennyiben ez a megállapítás azon különböző tényezőkön alapul, amelyek figyelembevételét az alaprendelet előírja (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-51/96. sz., Miwon kontra Tanács ügyben 2000. március 30-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1841. o.] 105. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 214 Az okozott kárra vonatkozó következtetéseiben, különösen a megtámadott rendelet (103)–(105) preambulumbekzdésében, a Tanács figyelembe vette a közösségi ipar helyzetében fennálló kedvező trendeket. Továbbá megmagyarázta, hogy bizonyos kedvezőtlenül változó mutatók hogyan vezettek jelentős kárhoz.
- 215 A felperes nem kérdőjelezte meg az ezen értékeléshez kapcsolódó ténymegállapításokat, és nem bizonyította, hogy nyilvánvaló hiba történt a kár különböző tényezőinek értékelésében. E kifogás keretében a felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények nem vizsgálták meg megfelelően a különböző kedvező és kedvezőtlen mutatókat.
- 216 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a kár átfogó értékelésének vitatása esetén a felperes nem szorítkozhat pusztán arra, hogy előadja a különböző gazdasági tényezőkre vonatkozó saját értelmezését, hanem ismertetnie kell azon okokat, amelyek miatt e tényezők alapján a Tanácsnak más következtetésre kellett volna jutnia a kár fennállásával kapcsolatban (ebben az értelemben lásd a Miwon kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 103. pontját).

217 A jelen esetben, jóllehet a felperes előadja, hogy a közösségi ipar helyzetére vonatkozó bizonyos mutatók – különösen a közösségi ipar termelésének, forgalmának, piaci részesedésének és termelékenységének növekedése, valamint az előállítási költségek csökkenése – kedvezőek voltak, ez a tény magában nem bizonyítja, hogy az érintett ipar nem szenvedett jelentős kárt, amely kár a Tanács szerint különösen a nyereségesség kedvezőtlen változásában, valamint a vizsgálati időszak folyamán tapasztalt jelentős veszteségekben, következésképpen a befektetések lassulásában nyilvánult meg.

218 A felperes nem terjesztett elő olyan érveket, amelyek azt támaszthatták volna alá, hogy a Tanács tévesen állapította meg, hogy a releváns tényezők átfogó értékelését tekintve az ipar elszenvetve a fenti pontban említett kárt.

219 A felperesnek a figyelembe vett időszak kezdő időpontjára vonatkozó érvét a fenti 176. és 177. pontban már megvizsgáltuk és elutasítottuk.

220 Következésképpen a kár tényezőinek átfogó értékelésére alapított kifogásnak nem lehet helyt adni.

221 Következésképpen a harmadik jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A negyedik jogalapról: az alaprendelet 8. cikke (6) és (7) bekezdésének alkalmazása során a Tajvanból származó behozatal vizsgálatát illetően elkövetett nyilvánvaló értékelési hiba

A felek érvei

- 222 A felperes előadja, hogy a megtámadott rendeletben a Tanács megvizsgálta, hogy a közösségi iparnak okozott kár betudható-e az indiai behozatalon kívül álló más tényezőknek, különösen a Tajvanból származó dömpingelt behozatalnak, amelyre 2001 decemberében ideiglenes dömpingellenes vámot vetettek ki.
- 223 E vám kivetése előtt a tajvani behozatalnak a piaci részesedése 62% volt, az átlagára pedig lényegesen alacsonyabb volt, mint az indiai behozatalé. A vizsgálati időszak alatt ez a 27,5%-os árkülönbség magasabb volt a tajvani exportőrökre kivetett dömpingellenes vámnál, kivéve a Princo Corp társaságot és a nem együttműködő exportőröket. Így az ebben az időszakban keletkezett kárnak nem az indiai behozatal az oka.
- 224 A tajvani behozatal hatásainak elhárítása érdekében a Tanácsnak csak az ideiglenes dömpingellenes vám kivetése és a vizsgálati időszak vége közötti három és fél hónapos időszakra kellett volna alapítania értékelését. A Tanács azonban nem tudta bizonyítani, hogy a közösségi iparnak az indiai behozatal miatt ebben az időszakban az árakra nehezedő nyomással kellett szembenéznie. A 2001. év és a vizsgálati időszak között a tajvani behozatal elvesztette piaci részesedésének 6%-át, míg a közösségi, az indiai és a harmadik országokban lévő gyártók 2%-ot nyertek. A

vizsgálati időszak alatt az indiai behozatal mennyisége csupán 16 187 000 egységgel nőtt, ez hozzávetőleg a piac 0,73%-a. E tényezők nem elégségesek annak megállapításához, hogy az indiai behozatal önmagában jelentős kárt okozott.

225 Egyébként ugyanezen időszak folyamán a harmadik országokból – azaz Hong Kongból, Svájcól és Kínából – származó behozatal növekedése meghaladta az indiai behozatal növekedését, és e behozatal árai alacsonyabbak voltak az indiaiénál.

226 A Tanács úgy érvel, hogy a vitatott behozatal és a kár közötti okozati összefüggés akkor is fennáll, ha e behozatal a tényezők nagyobb összességébe illeszkedik, feltéve, hogy a többi tényező nem töri meg a behozatal és a kár közötti ok-okozati viszonyt.

227 A jelen esetben a Tanács megállapította, hogy a tajvani behozatal okozta kár nem töri meg az ok-okozati kapcsolatot. Először is az indiai gyártó több mint 8%-os piaci részesedést szerzett a 2000. év és a vizsgálati időszak között, a Tajvannal szembeni dömpingellenes intézkedések hatályba lépése előtt. Másodszor: a dömpingellenes intézkedések bevezetése után az indiai gyártó megszerezte a tajvani exportőrök által elvesztett piaci részesedés egy részét. Harmadszor: az indiai behozatal alacsony árának következtében a közösségi árakat igen alacsonyra tették.

228 A felperes érve tévesen a vizsgálati időszak ketté osztásán – a Tajvannal szembeni dömpingellenes vám bevezetése előtti és utáni időszakra való bontáson – alapul. Ráadásul a Tajvannal szembeni intézkedések bevezetése utáni időszakra vonatkozó állításai nem bírnak jelentőséggel. A felperes arra hivatkozik, hogy az indiai behozatal hatása csupán a behozatal mennyiségének 16 187 000 egységgel történő növekedéséből következő piacrészesedés szerzésre és így e piaci részesedés közösségi

ipar általi feltételezett elvesztésére korlátozódott. Jelen esetben azonban nem a piaci részesedés elvesztése jelentette a kárt, hanem a közösségi ipar pénzügyi vesztesége, amely kihatott a befektetési képességre. A pénzügyi veszteségre jelentős hatással volt az, hogy a piac 9%-át jelentő indiai behozatal alacsonyabb árakat szabott.

- 229 Ami a felperesnek a Hong Kongból, Svájcból és Kínából származó behozatalt érintő észrevételét illeti: ezek piaci részesedése túl csekély volt ahhoz, hogy befolyásolja a közösségi árakat.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 230 Az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése úgy rendelkezik, hogy meg kell vizsgálni az ismert tényezőket, amelyek a támogatás tárgyát képező behozatallal egy időben kárt okoznak a közösségi iparnak. E vizsgálatnak lehetővé kell tennie annak kizárását, hogy az egyéb ilyen tényezők által okozott kár a kérdéses behozatálnak legyen tulajdonítható. Ezek a tényezők különösen: a nem támogatott import mennyisége, illetve ára.
- 231 Jelen esetben a megtámadott rendelet (116) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a figyelembe vett időszak során az érintett közösségi iparnak szembe kellett néznie a Tajvanról származó dömpingelt behozatallal, amely 1997 és 2000 között lényeges kárt okozott a közösségi iparnak. Nem zárható ki, hogy e behozatal kedvezőtlen hatásai 2001 decemberéig, a Tajvanról származó CD-R-ek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2001. december 17-i 2479/2001/EK bizottsági rendelettel (HL L 334, 8. o.) bevezetett ideiglenes intézkedésekig folytatódtak.

- 232 Ezen ismert tényezőre tekintettel a közösségi intézményeknek az indiai behozatal okozta kár meghatározásakor meg kellett vizsgálniuk, hogy a tajvani behozatal hatásai nem törhették-e meg az ok-okozati viszonyt az indiai behozatal és a közösségi iparnak okozott kár között (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-166/94. sz., Koyo Seiko kontra Tanács ügyben 1995. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2129. o.] 81. pontját, a T-97/95. sz., Sinochem kontra Tanács ügyben 1998. január 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-85. o.] 98. pontját, valamint a T-33/98. és T-34/98. sz., Petrotub és Republica kontra Tanács egyesített ügyekben 1999. december 15-én hozott ítéletének [EBHT 1999. II-3837. o.] 176. pontját).
- 233 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet (116)–(118) preambulumbekézdésében a Tanács ténylegesen megvizsgálta a tajvani behozatal hatását, és arra a következtetésre jutott, hogy bár a tajvani behozatal befolyással bírt a közösségi piacra a figyelembe vett időszak során, ez a befolyás nem volt elegendő az okozati összefüggés megtörésére.
- 234 A felperes azt állítja, hogy e vizsgálat során a közösségi intézmények nyilvánvaló hibát vétettek.
- 235 Először is meg kell állapítani, hogy érvelésében a felperes különbséget tesz a tajvani behozattal szembeni ideiglenes intézkedések bevezetése előtti és utáni időszak között, azt sugallva, hogy a közösségi intézményeknek e két időszakot külön kellett vizsgálniuk. Ugyanakkor az alaprendelet 11. cikke (1) bekezdésének értelmében a vizsgálati időszak alatt elszenvedett kárt kell meghatározni. Így bár a Tanácsnak figyelembe kellett vennie az ideiglenes intézkedések vizsgálati időszak alatt történt bevezetését, amit meg is tett, különösen a megtámadott rendelet (116) és (117) preambulumbekézdésében, a kárral és az okozati összefüggéssel kapcsolatos következtetései – helyesen – az említett időszak egészére vonatkoznak.

- 236 Nem vitatott, hogy a tajvani behozatal közrejátszhatott a közösségi iparnak a figyelembe vett időszak egy része folyamán okozott kár létrejöttében. A felperes tévesen hivatkozik arra, hogy ez a pusztán tény kizárja annak a lehetőségét, hogy az indiai behozatal szintén jelentős kárt okozott ugyanabban az időszokban.
- 237 Az ítélkezési gyakorlat szerint a kárért való felelősség akkor is betudható az érintett behozatalnak, ha a hatása csak része valamely nagyobb, más tényezőknek tulajdonítható kárnak (ebben az értelemben lásd a Bíróság 277/85. és 300/85. sz., Canon és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1988. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 5731. o.] 62. pontját). Nem zárható tehát ki, hogy a kárt egyszerre több tényező okozza, amelyek mindegyike már önmagában jelentős kár okának minősülhet.
- 238 Ennél fogva valamely jelentős külső tényező – mint a jelen esetben a tajvani behozatal – jelenléte nem vonja maga után automatikusan a vitatott behozatal és a közösségi iparnak okozott kár közötti okozati összefüggés megtörését. Ugyanakkor meg kell vizsgálni, hogy a közösségi intézmények jogosan állapíthatták-e meg, hogy a támogatott behozatal e külső tényező ellenére jelentős kárt okozott.
- 239 E tekintetben a felperes elsősorban arra hivatkozik, hogy a tajvani behozatal piaci részesedése 62% volt, és az átlagára jelentősen alacsonyabb volt az indiai behozatal áránál. Ezen előbbi behozatal mennyiségét és árát tekintve semmilyen kár sem tudható be az indiai behozatalnak, amelynek piaci részesedése csupán 9% volt, és árai jelentősen magasabbak voltak.
- 240 Először: még ha feltételezzük is, hogy a felperes így arra hivatkozik, hogy árait a dömpingelt tajvani behozatal áraihoz volt kénytelen igazítani, e tény nem zárja ki, hogy e behozatal jelentős kárt okozott a közösségi iparnak.

- 241 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a felperes nem vitatja azt a tényt, hogy az indiai behozatalnak jelentős a piaci részesedése, és az indiai behozatal árai alacsonyabbak a közösségi áraknál, és versenyben állt a tajvani gyártókkal. E körülményekre tekintettel alaptalan a felperes azon állítása, miszerint a jóval nagyobb mértékű és jóval alacsonyabb árú tajvani behozatal kizárja az alákínálás minden lehetőségét. Nem zárható ki, hogy a jelentős kár – amely a közösségi áraknál alacsonyabb árakból adódó veszteségekből fakad – különböző országokból származó behozatal eredménye legyen, amelyek mindegyike eltérő hatással bír.
- 242 Végül meg kell állapítani, hogy a közösségi intézmények megindokolták, hogy a tajvani behozatal – igen alacsony áraival és jelentős mennyiségével – nem zárja ki, hogy az indiai behozatal önmagában nyomást gyakorolt a közösségi árakra. A megtámadott rendelet (117) preambulumbekzdéséből is kitűnik, hogy az indiai behozatal nemcsak képes volt állni a versenyt a tajvanival, hanem 2000. és a vizsgálati időszak között több mint 8%-os piacrészesedést tudott szerezni, és át tudta venni a tajvani exportőrök által a 2001. év és a vizsgálati időszak között elveszített piacrészesedés egy részét is. Ezen – a felperes által nem vitatott – megfontolások tették lehetővé a Tanács számára, hogy ugyanezen preambulumbekzdésben helyesen arra következtessen, hogy az indiai behozatal alacsony árainak jelentős hatása volt a közösségi árakra.
- 243 Következésképpen a felperes alaptalanul állítja, hogy a tajvani behozatal mennyiségét és árait tekintve az ő behozatala semmiféle kárt nem okozott.
- 244 Másodsorban a felperes azt állítja, hogy az a tény, hogy az indiai behozatal a közösségi gyártással egy időben képes volt átvenni a tajvani exportőrök által az ideiglenes intézkedések bevezetése következtében elveszített piacrészesedés egy részét, nem elegendő annak megállapításához, hogy az indiai behozatal jelentős hatással volt a közösségi piacra.

- 245 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Tanácsnak a megtámadott rendelet (117) preambulumbekzdésében kifejtett következtetései nem pusztán azon a megállapításon alapulnak, hogy az indiai behozatal át tudta venni a tajvani exportőrök által elveszített piacrészesedés egy részét, hanem azon a tényen is, hogy a tajvani versennyel szemben jelentős piacrészesedést tudott szerezni a közösségi piacon, valamint hogy alacsony ára hatással volt a közösségi árakra.
- 246 Az a tény, hogy a piac más résztvevői, többek között a közösségi gyártók is átvettek egy részt a tajvani exportőrök által elveszített piacrészesedésből, nem vonja kétségbe a Tanács azon következtetéseit, miszerint az indiai behozatal a vizsgálati időszak folyamán önmagában jelentős kárt okozott a közösségi gyártóknak.
- 247 Mindezen megfontolásokra tekintettel nyilvánvaló, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát vétettek, amikor megállapították, hogy a jelen esetben a Tajvanról származó behozatal nem törte meg az ok-okozati kapcsolatot.
- 248 Egyébként a felperes arra hivatkozik, hogy a Hong Kongból, Svájcól és Kínából származó behozatal halmozott növekedése az indiainál nagyobb volt, az árai pedig annál alacsonyabbak voltak.
- 249 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács következtetései nem csupán azon a megfontoláson alapulnak, miszerint az indiai behozatal át tudott venni egy részt a tajvani exportőrök által elveszített piacrészesedésből. Mindenesetre a felperes elismeri, hogy az indiai behozatal által megszerzett rész összehasonlítható a közösségi gyártók által, illetve a harmadik országbeli gyártók összessége által szerzett piacrészesedéssel.

250 Ráadásul amennyiben a felperes megállapítását úgy kell értelmezni, hogy az intézmények nem vizsgálták meg kellőképpen a Hong Kongból, Svájcól és Kínából származó behozatal hatásait, az ilyen állítást nem lehet elfogadni. A megtámadott rendelet (121) preambulumbekzdéséből – amelyet a felperes nem vitatott – kitűnik, hogy az Indiából származó behozatal mennyisége ötször-hatszor nagyobb volt, mint a szóban forgó három országból származó behozatal mennyisége, és míg ez utóbbiak külön-külön 2%-os piacrészesedéssel rendelkeztek a vizsgálati időszak alatt, az indiai gyártó piacrészesedése 9% volt. A Tanács tehát mindenképpen megállapíthatta, hogy az e harmadik országból származó behozatal nem volt elég jelentős ahhoz, hogy a jelen esetben megtörje az ok-okozati kapcsolatot.

251 Következésképpen a negyedik jogalapról nem lehet helyt adni.

Az ötödik jogalapról: a szabadalom jogosultjának versenyellenes magatartásából következő hatások vizsgálatával kapcsolatban az alaprendelet 8. cikke (6) és (7) bekezdésének megsértése

A felek érvei

252 A felperes kifejti, hogy a közigazgatási eljárás keretében a közösségi ipar azt állította, hogy a CD-R-ekre vonatkozó szabadalmak jogosultja túl magas jogdíjakat szabva visszaélt piaci erőfölényével. A felperes szerint a közösségi intézmények azzal, hogy a megtámadott rendelet (135) preambulumbekzdésében pusztán azért vetik el ezt az állítást, mert a versenyhatóságok határozata azt nem erősítette meg, megsértették az alaprendelet 8. cikkének (6) és (7) bekezdését, ahogyan azt a Bíróság C-358/89. sz., Extramet Industrie kontra Tanács ügyben 1992. június 11-én hozott ítélete (EBHT 1992., I-3813. o.), valamint az Elsőfokú Bíróság T-58/99. sz., Mukand és társai kontra Tanács ügyben 2001. szeptember 19-én hozott ítélete (EBHT 2001., II-2521. o.) értelmezi.

- 253 A Bizottságnak tudomása volt az erőfölénnyel való állítólagos visszaélésről, mivel – amint ez a 2003. augusztus 3-i sajtóközleményéből kitűnik – a megtámadott rendelet elfogadásának időpontjában a versenyjogi szabályok illetően megsértésével kapcsolatos vizsgálat az utolsó szakaszában tartott.
- 254 A jogdíjak hatásainak a megtámadott rendelet (134) preambulumbekzdésében kifejtett értékelése nem elegendő az erőfölénnyel való állítólagos visszaelés és különösen a túlzott mértékű jogdíjak hatásainak kizárására. Először is: annak a lehetősége, hogy az indiai exportőr is kárt szenvedhetett a túlzott mértékű jogdíjak következtében, nem releváns a közösségi ipar által elszenvedett kár értékelése szempontjából. Másodszor: bár a közösségi ipar nyereségessége 1999-ben volt a legnagyobb – vagyis olyan időszakban, amikor már jogdíjakat kellett fizetni –, ez nem zárja ki, hogy a jogdíjak közrejátszottak a vizsgálati időszak folyamán keletkezett károk okozásában. Harmadszor: nem bír jelentőséggel a Tanács azon észrevétele, miszerint az, hogy a behozatal lefelé ható nyomást gyakorolt az árakra, meggátolta a közösségi ipart abban, hogy a jogdíjak költségét áthárítsa a fogyasztókra. A közösségi intézményeknek meg kellett volna vizsgálniuk, hogy a közösségi ipar a túlzott mértékű jogdíjak hiányában is kárt szenvedett volna-e. Ráadásul amennyiben a közösségi ipar költségei mesterségesen magasak voltak a túlzott mértékű jogdíjak miatt, az alákínálás elemzése jelen esetben nem pontos.
- 255 A Tanács úgy érvel, hogy a megtámadott rendelet (134) és (135) preambulumbekzdésében részletesen megvizsgálta a jogdíjak – és így az állítólagos versenyellenes magatartás – hatását, bár e magatartást semmi nem erősítette meg. A felperes azon állítása, miszerint a Tanács alakszerű határozat hiányában elvetette e tényezőt, a megtámadott rendelet téves értelmezésén alapul.
- 256 A versenyellenes magatartásra vonatkozó állítások a jogdíjak összegének meghatározására vonatkoztak. E tekintetben mivel a jogdíjakat mind a közösségi, mind az indiai gyártók fizették, kifizetésük nem indokolhatja az árkülönbséget. Ráadásul a közösségi iparnak a jogdíjakat mind 1999-ben, abban az évben, amikor a

nyereségessége a legmagasabb volt, mind 2000-ben fizetnie kellett, valamint a vizsgálati időszak folyamán is, amikor nem volt nyereséges. Így – a felperes állításaival ellentétben – a jelen esetben az okozati összefüggés értékelése szempontjából nem releváns, hogy a közösségi ipar kárt szenvedett-e az állítólagosan túlzott mértékű jogdíjak következtében, mivel a piac minden résztvevője számára azonos ártényező önmagában nem törheti meg az okozati kapcsolatot. A Tanács mindazonáltal a (135) preambulumbekkezdésben kifejtette, hogy semmilyen alak-szerű határozat nem igazolta az állítólagos versenyellenes magatartást.

257 A Tanács megjegyzi, hogy a jelen eset körülményei eltérnek a fent hivatkozott, Mukand és társai kontra Tanács ügy körülményeitől. Az itt szóban forgó magatartással kapcsolatos tényeket nem igazolták, és nem áll fenn automatikus összefüggés az állítólagos magatartás és a kérdéses termék árai között, továbbá e magatartás az érintett exportőrre is hatással van.

258 A Bizottságnak a válaszhoz mellékelt sajtóközleményét illetően a Tanács megjegyzi, hogy a felperes nem magyarázta meg, miért nem nyújtotta be a sajtóközleményét a keresetlevéllel együtt, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke (1) §-ának megfelelően. Ráadásul az említett közlemény műsoros CD-ket említ, nem pedig CD-R-eket, valamint nem érinti sem a felperes által hivatkozott erőfölénnyel való visszaélést, sem a túlzott mértékű jogdíjak fizetését.

259 A CECMA úgy érvel, hogy az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése értelmében az intézményeknek nem kellett megvizsgálniuk a szóban forgó állítást. Egyrészt az állítólagos magatartás egyformán érinti a gyártókat a Közösség területén és világszerte. Tehát nem befolyásolja a versenyt a harmadik országok és a Közösség gyártói között. Másrészt az állítólagos versenyellenes magatartás nem tekinthető ismert tényezőnek.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 260 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kár meghatározásakor a közösségi intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy a kár, amelyre következtetéseiket alapítani kívánják, ténylegesen a dömpingelt vagy támogatott behozatal következtében keletkezett-e, és figyelmen kívül kell hagyniuk a más tényezők által okozott kárt, különösen a közösségi gyártókat érintő versenyellenes magatartás által okozott kárt (az Extramet Industrie kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 16. pontja, valamint a Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 39. és 40. pontja).
- 261 Jelen esetben az iratokból kiderül, hogy 2003. január 7-i beadványában a panaszt tevő közösségi ipar arra hivatkozik, hogy a társaság, amely a CD-R-ekre vonatkozó szabadalmak jogosultja, visszaélt erőfölényével, amikor túlzott mértékű jogdíjakat szabott meg, valamint hogy egyik európai gyártó visszavonult a piacról, miután e társasággal jogvitába került. Az ipar ezt az észrevételt a felperes azon állításának megcáfolására tette, miszerint az alaprendelet 10. cikke (8) bekezdésének értelmében a kifogás támogatottságának szintje az eljárás folytatásához megkívánt küszöb alá süllyedt. A felperes ugyanezt az észrevételt tette a vizsgálat során, azzal érvelve, hogy az állítólagos versenyellenes magatartás hatása – amely magatartás a túlzott mértékű jogdíjak meghatározásában állt – a kár meghatározásának keretében vizsgálandó tényező.
- 262 E jogalap keretében a felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács elmulasztotta e tényező vizsgálatát, és a megtámadott rendelet (135) preambulumbekzdésében csak annak megállapítására szorítkozott, hogy a szóban forgó állítást semmilyen, a versenyhatóságok által vezetett vizsgálat alapján hozott határozat sem igazolja.
- 263 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet (135) preambulumbekzdéséből nem következik, hogy a közösségi intézmények ténylegesen megvizsgálták, hogy a megállapított kár nem az állítólagos versenyellenes magatartásból következett-e.

- 264 Amennyiben tehát e preambulumbekkezdés nem elegendő a felperes által hivatkozott tényező hatásainak elvetéséhez, meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet keretében elfogadott érvelés egészével kapcsolatban meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy a Tanács nem mulasztotta-e el figyelembe venni az említett hatásokat (ebben az értelemben lásd a Koyo Seiko kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 79. pontját).
- 265 A Tanács arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet (134) preambulumbekkezdésében figyelembe vette ezt a tényezőt. Az említett preambulumbekkezdésből kitűnik, hogy a Tanács általánosságban megvizsgálta a szabadalmakból eredő jogdíjak fizetésének hatásait, és megállapította, hogy a jelen esetben e tényező nem töri meg az okozati viszonyt. A Tanács úgy érvel, hogy ezzel a megállapítással arra az állításra is válaszolt, miszerint a jogdíjak túlzott mértékűek voltak, és versenyellenes magatartást valósítottak meg.
- 266 Bár a (134) és a (135) preambulumbekkezdés különböző alcím alatt szerepel (tudniillik „Jogdíjak”, illetve „Más tényezők”), a felek érveléséből kitűnik, hogy mindkettő az iratok ugyanazon elemére, mégpedig a jogdíjak fizetésére vonatkozik. Ráadásul a két preambulumbekkezdés egymásra következik, ezért a megtámadott rendelet szerkezete megkívánja együttes olvasatukat.
- 267 A (134) preambulumbekkezdésben tett megállapításokat tehát figyelembe kell venni annak vizsgálatakor, hogy a Tanács kizárta-e a felperes által hivatkozott versenyellenes magatartásból eredő esetleges kár fennállását.
- 268 A felperes elsősorban az említett megállapítások helytállóságát vitatja, úgy érvelve, hogy az intézményeknek különös figyelemmel kellett volna értékelniük a jogdíjak hatásait annak megállapításához, hogy a közösségi ipar még a túlzott mértékű jogdíjak hiányában is kárt szenvedett.

- 269 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a külső tényezőkől eredő hatás kizárásához a közösségi intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy az említett hatások megtörhetik-e a szóban forgó behozatal és a közösségi ipar által elszenvedett kár közötti okozati összefüggést (lásd a fenti 232. pontot). Ez a vizsgálat azonban nem feltétlenül jelenti a szóban forgó tényező pontos hatásainak meghatározását. Elegendő, ha a közösségi intézmények megállapítják, hogy – e külső tényező ellenére – a szóban forgó behozatal okozta kár jelentős.
- 270 A jelen esetben a Tanács úgy érvel, hogy az indiai behozatal jelentős kárt okozott a közösségi iparnak, különösen a közösségi áraknál alacsonyabb árak megszabásával. Megindokolta, hogy még ha a jogdíjak kedvezőtlenül hatottak is a közösségi ipar nyereségére, e tényező, amely a piac minden gyártóját egyaránt érintette, már 1999-ben jelen volt, azelőtt, hogy a behozatal jelentőssé vált volna. A közösségi gyártók helyzetének 1999-től kezdődő kedvezőtlen változásának tehát nem e tényező az oka. Mindezekre tekintettel a Tanács részéről nem volt ésszerűtlen annak megállapítása, hogy a jogdíjak fizetése nem befolyásolhatta a támogatott behozatal által okozott kárt.
- 271 A Tanács jogosan állítja, hogy azon kérdés vizsgálata, hogy a jogdíjak a szabadalom jogosultjának versenyellenes magatartása miatt túlzott mértékűek voltak-e, semmi esetre sem vonja kétségbe a fenti pontban említett következtetését.
- 272 Azt is meg kell jegyezni, hogy az Extramet kontra Tanács ügyre, illetve a Mukand és társai kontra Tanács ügyre jellemző helyzetekkel ellentétben az állítólagos versenyellenes gyakorlat nem tudható be a közösségi gyártók magatartásának. E tényező hatásának az értékelésekor a jelen esetben a közösségi intézményeknek nem kell megvizsgálniuk, hogy a közösségi ipar maga közrejártszhatott-e az elszenvedett kár keletkezésében.

- 273 Másodszorban a felperes úgy érvel, a Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítéletre utalva, hogy az alákínálással meghatározott kárt nem értékelték megfelelően, amennyiben a közösségi árak a túlzott mértékű jogdíjak miatt mesterségesen magasak voltak.
- 274 Emlékeztetni kell arra, hogy a Mukand és társai kontra Tanács ügy olyan magatartásra vonatkozott, amely csak a közösségi árakat érintette, a behozatal árait azonban nem. A jelen esetben a Tanács megállapította, hogy a szóban forgó jogdíjakat minden gyártónak fizetnie kellett, a felperest is beleértve. A felperes ezt a tényt nem vitatta.
- 275 Így a Tanács a megtámadott rendelet (134) preambulumbekzdésében joggal vélhette úgy, hogy a szóban forgó külső tényező nem indokolta a közösségi árak és az indiai árak közötti különbséget, és ennél fogva nem befolyásolta az alákínálás mértékének kiszámításához figyelembe vett tényezőket. Még ha a versenyellenes magatartásból kifolyólag a jogdíjak túlzott mértékűek voltak is, e tényező nem érinti ezt az értékelést.
- 276 Mindezekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a kár értékelésekor a Tanács elmulasztotta kizárni az állítólagos versenyellenes magatartás hatásait.
- 277 E körülmények között nem kell határozni a felperes által a válaszában előterjesztett ténybeli bizonyítéknak, azaz a Bizottság 2003. augusztus 3-i sajtóközleményének az elfogadhatóságáról, amely közlemény az EK 81. és az EK 82. cikk – bizonyos típusú CD-kre vonatkozó szabadalmakat érintő általános megállapodás tekintetében történő – alkalmazására vonatkozó vizsgálatot érinti. A felperes érveléséből kitűnik, hogy e bizonyítékot azon feltevésének alátámasztására terjesztette elő, miszerint a közösségi intézmények ismerték a szóban forgó tényezőt. Ugyanakkor nem magyarázta meg, hogy az említett közlemény hogyan támaszthatná alá azt az érvelést, miszerint a jelen esetben e tényező megtörte az okozati összefüggést.

- 278 Ennélfogva az ötödik jogalapnak nem lehet helyt adni.
- 279 A fentiekre tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani. Következésképpen a Tanács másodlagos kereseti kérelméről nem kell határozni.

A költségekről

- 280 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell az alperesnél felmerült költségek viselésére.
- 281 A Bizottság maga viseli a saját költségeit, az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése értelmében.
- 282 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának negyedik bekezdése értelmében az Elsőfokú Bíróság elrendelheti, hogy a tagállamokon és az intézményeken kívül más beavatkozók is maguk viseljék a saját költségeiket. A jelen körülmények között, különösen tekintettel arra, hogy a CECMA – amely mint az érintett közösségi ipar érdekeit védő szövetség avatkozott be – által tett észrevételek nem tettek hozzá a Tanács érveit döntő elemet, az Elsőfokú Bíróság méltányosnak találta, hogy a CECMA maga viselje a saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A keresetet elutasítja.**
- 2) A felperes maga viseli a saját, valamint az alperes költségeit.**
- 3) A beavatkozók maguk viselik a saját költségeiket.**

Legal

Lindh

Vadapalas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. október 4-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

H. Legal

elnök

Tartalomjegyzék

Szabályozási háttér	II - 3920
A jogvita előzményei	II - 3924
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 3926
A jogkérdésről	II - 3928
Az első jogalapról: az alaprendelet 5. cikkének, 7. cikke (3) bekezdésének és a 11. cikke (1) bekezdésének megsértése, valamint az eszközök szokásos értékcsökkenési idejének értékelésével kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hiba	II - 3929
Előzetes észrevételek	II - 3929
Az értékcsökkenési időszakokkal kapcsolatos tényezők értékeléséről (első rész) ..	II - 3930
– A felek érvei	II - 3930
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3932
Az eszközök öntőformaként történő besorolásáról és a felperes számviteli kimutatásaiból következő információk figyelembevételének hiányáról (a második rész első és második kifogása)	II - 3937
– A felek érvei	II - 3937
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3939
A felperes nyereségességének és befektetéseinek figyelembevételéről (a második rész harmadik kifogása)	II - 3943
– A felek érvei	II - 3943
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3944
A degresszív értékcsökkenési módszer alkalmazásáról (a második rész negyedik kifogása)	II - 3947
– A felek érvei	II - 3947
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3948
A számítások állítólagos önkényes jellegéről (a második rész ötödik kifogása) ..	II - 3950
– A felek érvei	II - 3950
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3951
	II - 3993

A második jogalapról: a védelemhez való jog megsértésére és az eszközök szokásos értékcsökkenési időszakának értékelésére vonatkozó indokolás hiánya	II - 3952
A felek érvei	II - 3952
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3954
A harmadik jogalapról: a kár és az okozati összefüggés meghatározásával kapcsolatos tényezők vizsgálatára vonatkozó nyilvánvaló mérlegelési hiba és az alaprendelet 8. cikke (2) és (6) bekezdésének megsértése	II - 3957
Előzetes észrevételek	II - 3957
A gazdasági trendek összehasonlítására alkalmazott módszerről (első kifogás) ..	II - 3958
– A felek érvei	II - 3958
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3962
A készletek szintjének értékeléséről (második kifogás)	II - 3969
– A felek érvei	II - 3969
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3969
Az importárak értékeléséről (harmadik kifogás)	II - 3970
– A felek érvei	II - 3970
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3972
A kedvező és a kedvezőtlen trendek értékeléséről (negyedik kifogás)	II - 3973
– A felek érvei	II - 3973
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3975
A negyedik jogalapról: az alaprendelet 8. cikke (6) és (7) bekezdésének alkalmazása során a Tajvanból származó behozatal vizsgálatát illetően elkövetett nyilvánvaló értékelési hiba	II - 3977
A felek érvei	II - 3977
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3979
Az ötödik jogalapról: a szabadalom jogostultjának versenyellenes magatartásából következő hatások vizsgálatával kapcsolatban az alaprendelet 8. cikke (6) és (7) bekezdésének megsértése	II - 3984
A felek érvei	II - 3984
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3987
A költségekről	II - 3991